

Nr. 44

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE GOUDEN BAORI

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 - Templar contra „Templar“
- Nr. 43 - Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 - De Gouden Baori

In voorbereiding:

- Nr. 45 - De Harem van Yabori

UITGEVERSBEDRIJF

SPUISTRAAT 9 - TEL. 114096 - DEN HAAG - GIRO 532216

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - Kortemarkstraat 18 - TEL. 95895

De Gouden Baori

HOOFDSTUK I.

Waarin gesproken wordt over het schipbreuk lijden van een huwelijk en een verschikkelijke treinramp plaats vindt.

Het was enkele dagen voor Kerstfeest toen John Templar en Maryse Choisy een bezoek brachten aan het bekende „Elysée”, de duurste en chicste nachtgelegenheid van het Londense West-End, dat slechts bezocht werd door de upper ten van de Britse society.

Het Elysée was een enorm établissement, dat bestond uit een schitterend restaurant, waar de meest delicioze spijzen en meest excuise dranken geserveerd werden, twee bars en een dancing waar elk half uur een wereldvermaarde attractie aanschouwd kon worden.

John en Maryse, die op regelmatige tijden deze gelegenheid met hun bezoek vereerden, liepen regelrecht naar de bar, waar zij zich een plaatsje zochten op de hoge krukken en iets te eten en te drinken bestelden. Beiden waren gekleed in avond-toilet, als gevolg van het feit, dat zij die avond een gala-voorstelling hadden bijgewoond in het Covent Garden Opera House, waar een opvoering had plaats gevonden van „Cavaleria Rusticana”.

Toen Templar een slok van zijn witte wijn wilde nemen werd hij onzacht aangestoten door zijn buurman, die links van hem zat. De persoon in kwestie was in gesprek met een jonge dame en beiden schenen in een uitbundige stemming te verkeren. Een van de uitlatingen van deze stemming was voornoemde stoot, welke overigens zuiver per ongeluk werd toegediend.

De aanrander wendde zich onmiddellijk tot zijn slachtoffer om zijn verontschuldiging aan te bieden, doch toen hij het gezicht van Templar zag bleef zijn mond open staan en kwam er geen woord van verontschuldiging uit.

— Neen, maar, Neville Carlisle, zei hij op verbaasde toon. Ben je het werkelijk?

John Templar, de beruchte gentleman-avonturier, die in society-kringen beter bekend was onder zijn adellijke naam van Sir Neville Car-

lisle, glimlachte toeschietelijk en knikte bevestigend.

— Inderdaad, antwoordde hij. En ik zou me sterk moeten vergissen, wanneer jij niet Dean Dystel was.

— Dus je herkent me nog? vroeg de jongeman, terwijl hij Templar hartelijk de hand schudde.

— Wie zou Dean Dystel niet meer herkennen, luidde het antwoord. Een jaar of twintig geleden studeerden we samen in Oxford. We waren toen beste vrienden en zijn dat gebleven totdat jij enkele jaren voor het uitbreken van de laatste oorlog naar Afrika vertrok. Sedertdien heb ik nooit meer iets van je gehoord of vernomen. Hoe gaat het er mee? O, mag ik je eerst even voorstellen aan een goede vriendin van mij... Miss Choisy... mister Dystel.

Maryse en Dean Dystel reikten elkaar de hand, waarna Dystel Templar vroeg hem te mogen voorstellen aan zijn verloofde.

— Sir Neville Carlisle... miss Sylvia Ferguson.

— Zullen we aan een tafeltje gaan zitten? stelde Templar voor. Dat is gemakkelijker met praten.

Het viertal verliet de bar om in de hoek aan een rond tafeltje plaats te nemen. Er werd iets te drinken besteld, sigaretten werden geoffreerd en toen antwoordde Dean Dystel op Templar's laatste vraag:

— Mij gaat het goed. Ik vertrok in 1938 naar Kenya, waar ik tot een paar weken geleden gebleven ben. Ik ontmoette er drie jaar geleden Sylvia Ferguson, met wie ik me inmiddels heb verloofd en nu zijn we naar Engeland gekomen om te trouwen en om mijn bloedverwanten op te zoeken.

— Hoe gaat het met je familie? Ik ben ze uit het oog verloren, vroeg Templar.

— Ja, je kent mijn familie, geloof ik, hè? Wel, mijn zuster Vivian is nog steeds getrouwd met Kolonel Hughes; die inmiddels gepensionneerd is. Hun zoon Ernest — hij zal nu een jaar of vijf en twintig zijn — studeert geloof ik in Cambridge. De schoonvader van mijn zuster — Opa Hughes — leeft ook nog steeds. Hij werd de vorige maand acht en zeventig, doch naar

ik uit Vivian's brieven vernam, is hij voldoende van Lotje getikt om zijn huisgenoten het leven zuur te maken. Hij zet af en toe het hele huis op stellen, trekt dan zijn kapiteins-uniform aan en dwingt het personeel in de tuin te excerceren.

Templar lachte vermaakt en gaf Maryse een knipoogje.

— En neem je je intrek bij je zuster en zwager? vroeg hij.

— Ja. Ik denk een maand of drie in Engeland te blijven en dan keren we weer naar Kenya terug. Ik heb daar een goede zaak, die ik niet te lang in de steek kan laten.

— Wat voor een zaak?

— Ik heb de agentschappen van een groot aantal Europese textiel fabrieken. Ik mag werkelijk niet klagen. Vooral na de oorlog heb ik zeer goede zaken gedaan.

— Je bent zeker pas aangekomen?

— Vanmorgen, antwoordde Dean Dystel. We hebben in Southampton de trein genomen en besloten in Londen uit te stappen om er de nacht door te brengen. Sylvia was nog nooit in Engeland geweest, moet je weten. Sedert haar geboorte — dus reeds negen en twintig jaar lang — heeft ze er naar gehunkerd Londen te zien.

— En, hebt u al iets van Londen gezien, miss Ferguson? vroeg Templar het jonge meisje.

Sylvia Ferguson trok een bedenkelijk gezicht en zei:

— Nog niet veel anders dan het interieur van een restaurant, waar we gedineerd hebben, en dat van een aantal bars, totdat we hier verzeild raakten.

Templar keek Dean Dystel even onderzoekend aan.

— Afrika heeft je zeker erg dorstig gemaakt, hè, Dean? vroeg hij.

— Niet dorstiger dan ik vroeger al was, Neville, antwoordde hij. Ik heb te lang in Londen gewoond om het nog te kunnen bewonderen. En zeker niet in dit jaargetijde. Kom, laten we er nog een drinken.

Hij riep de ober en liet opnieuw de glazen vullen.

— Ik zou het verduiveld leuk vinden, wanneer jullie eens een week-end bij ons kwamen logeren op „Downhill”, zei hij.

— Waar woont je zuster ook al weer? vroeg Templar, die zich dit niet meer kon herinneren.

— Even buiten Chelmsford, nog geen vijftig kilometer van Londen, in Essez. Je bent toch wel eens op „Downhill” geweest?

— Ja, ja, nu herinner ik het me weer. Het is ook al zo lang geleden. Nu, als je zuster en zwager er geen bezwaar tegen hebben zullen wij graag je uitnodiging aannemen.

— Prachtig, laten we dan zeggen, dat jullie aanstaande Zaterdag komen. Jullie brengen dan de Kerstdagen bij ons door en kunt al naar je verkiest na de feestdagen weer vertrekken. Aangenomen?

— Aangenomen. Tenzij jij bezwaren hebt, Maryse?

— O, neen, niet in het minst. Ik zou het prettig vinden Londen eens voor een paar dagen te kunnen verlaten.

— U bent zeker geen Engelse, wel? vroeg Sylvia Ferguson.

— Neen, ik ben een Française, doch woon reeds enkele jaren in Londen.

— U spreekt tenminste vloeiend Engels. Maar ik merkte een licht buitenlands accent. Bevalt Engeland u?

— Ja, behalve het klimaat in de herfst en de winter. Die verschrikkelijke mist brengt me dikwijls volkomen uit mijn evenwicht. Het maakt me neerslachtig en moedeloos. Ik zou dan het liefst onmiddellijk naar de Rivièra vertrekken.

— Ja, dat kan ik me voorstellen, zei Dean Dystel. Ik ben altijd gek geweest op de Franse zuidkust.

— Hoe kwam je er eigenlijk bij om naar Kenya te gaan? vroeg Templar.

— Wel, zoals je je misschien zult herinneren hebben mijn zwager Larry Hughes en diens vader er allebei gediend als officier in het koloniale leger. Zij hadden er vele vrienden en relaties en het was vooral Larry, die mij er introduceerde. Ik heb er nooit spijt van gehad.

— Was je zuster veel jonger dan haar man?

— Ja, ze verschillen twaalf jaar. Larry is zes en vijftig en Vivian is nu vier en veertig. Ik geloof, dat hun huwelijk de laatste tijd niet meer zo goed harmonieert. Vivian heeft het me nooit ronduit geschreven, doch tussen de regels door kon ik af en toe wel eens iets lezen, dat mij te denken gaf. Er zijn zo vele redenen waardoor een huwelijk schipbreuk kan lijden, niet waar?

Templar knikte in gedachten en zei:

— Het dunkt me wel, maar ik kan niet uit ervaring spreken, aangezien ik nog steeds vrijgezel ben.

Het kleine gezelschap bleef tot drie uur in de ochtend bijeen, terwijl over de meest uiteenlopende onderwerpen van gedachten werd

gewisseld. De beide vrouwen hadden inmiddels vriendschap gesloten nadat het ijs gebroken was en Sylvia Ferguson verheugde zich reeds bij voorbaat op Maryse's komst naar „Downhill”, dat ook zij voor de eerste maal in haar leven zou bezoeken om voorgesteld te worden aan de familie van haar toekomstige echtgenoot.

Templar reed met Maryse in de Rolls Royce naar huis, terwijl Dean Dystel zich met zijn verloofde naar het Claridge Hotel begaf.

- 0 -

De volgende morgen heerste er op „Downhill” een ongewone stemming. Het grote landhuis, dat even buiten Chelmsford aan de voet van de heuvels lag, was een imposante verschijning in het rustige landschap van Essex. Het bestond uit een twee verdiepingen hoog middenstuk, dat aan weerszijden geflankeerd werd door twee rondlopende vleugels van één verdieping. Voor het middengebouw bevond zich een grote open ruimte, die omgrensd werd door een gazon, dat na een honderdtal meters overliep in een dicht struikgewas. Dwars door dit struikgewas slingerde zich een brede oprijlaan, waadlangs men de straatweg kon bereiken. Aan de achterzijde van het gebouw bevond zich eveneens een open vlakte, die ook overliep in struikgewas.

In de ruime eetkamer, die zich in de rechter vleugel van het huis bevond, zaten Kolonel Larry Hughes, zijn vrouw Vivian en hun zoon Ernest aan het ontbijt, dat zojuist door Hannibal, de bijna zeventigjarige butler geserveerd was.

Kolonel Hughes zag er indrukwekkend uit. Hij droeg een donkerblauw costuum van zware kamgaren, een wit overhemd met stijven boord en uitstekende manchetten, die door gouden knopen bijeen gehouden werden. Zijn gerimpeld gezicht, dat even bruin was als een cocosnoot, werd „gesierd” door een enorme, borstelige snor à la Wilhelm II, die onder het kauwen heftig op en neer danste. Het grijze haar, dat reeds hier en daar dunne plekken begon te vertonen, lag glad naar achteren gekamd, terwijl de dikke wenkbrauwen een paar staalgrijze, doordringende ogen overschaduwden.

Tegenover hem, aan de andere zijde van de lange tafel zat zijn vrouw Vivian. Het was haar aan te zien, dat zij in jaren aanmerkelijk verschilde met haar echtgenoot, die er ondanks zijn zès en vijftig jaren tamelijk oud uitzag.

Men zou hem minstens vijf en zestig kunnen geven, terwijl zijn vrouw, die eerst vier en veertig was, gemakkelijk voor acht en dertig door had kunnen gaan.

In het midden van de tafel, tussen zijn beide ouders in, zat Ernest, hun vijf en twintig jarige zoon, die in Cambridge medicijnen studeerde, doch voor de Kerstvacantie naar „Downhill” was gekomen. Hij was een blonde jongen, die zich de bekende studenten-manieren eigen had gemaakt en zich bediende van een taaltje, dat noch zijn moeder noch zijn vader bijzonder op prijs kon stellen.

Voor de kolonel op tafel, vlak boven zijn bordje, lag een opengevouwen telegramformulier, dat de gepensioneerde militair voor de zevende maal hardop voorlas:

„ARRIVEREN VOOR DE LUNCH OP
DOWNHILL
DEAN EN SYLVIA”

— Pff, deed de kolonel, het valt me nog mee, dat ze niet meteen voor drie maanden kamers bij ons bespreken. Van jouw familie moet je het maar hebben.

— O, antwoordde Vivian, kijk jij nu eerst maar eens naar je vader. Die ouwe gek maakt mij al zeven jaar het leven zuur. Het wordt met de dag erger, maar als ik je er toe probeer te bewegen hem in een inrichting te doen, stuif je overeind als een verscheurend dier.

— Omdat vader geenszins gevaarlijk is. Hij doet af en toe een beetje vreemd, maar hij is in feite zo onschuldig en ongevaarlijk als een kind.

— Hij doet een beetje vreemd? Noem je dat vreemd? Larry, je vader is voor de volle honderd procent krankzinnig. Je moest eens weten wat voor gekke dingen hij af en toe uithaalt. Gistermorgen ontdekte Hannibal hem met een vishengel in de dakgoot. Hij was gekleed in een kampeerbroekje en droeg korte sokjes met een sporthemdje. Hij was aan het vissen... op vliegende vissen. En dat noem jij vreemd? Stapel krankzinnig noem ik het. Een man van acht en zeventig jaar met een kort broekje en een vishengel in de dakgoot.

Ernest was in lachen uitgebarsten toen deze het relaas over zijn grootvader's gedrag vernam.

— Lach niet, Ernest, vermaande zijn vader hem. Je weet nooit hoe jezelf nog eens zult worden.

— Maar ik ben het volkomen met moeder eens, dat opa krankzinnig is. Ik studeer medicijnen en men mag toch aannemen, dat ik het

best van jullie allemaal zijn toestand beoordelen kan. Opa is krankzinnig, dat heb ik jullie al zo lang verteld, en u kan niet beter doen, vader, dan hem laten opbergen.

— En ik bezweer je, dat opa hier in huis blijft zolang ik leef.

— Tenzij je ook krankzinnig wordt, merkte Vivian op.

— En wat dan nog? riep kolonel Hughes met bulderstem uit.

— Dan laat ik jou en je vader opbergen om te voorkomen, dat jullie met jachtgeweren in de dakgoot lopen te rennen op jacht naar olifanten.

Kolonel Hughes stopte nijdig een stuk geroosterd brood achter zijn kiezen teneinde te voorkomen, dat een stevige, militaire vloek de kostbare schilderijen van de wand zou doen vallen.

— Je weet al lang, dat Dean met zijn verloofde naar Engeland zouden komen; ik heb je er herhaaldelijk over gesproken. En nu ze plotseling voor de deur staan kom je met allerlei bezwaren naar voren. Je bent onredelijk, Larry. Dean en ik hebben geen familie meer. Is het dan zo onlogisch, dat die jongen zijn enige zuster — mij — komt opzoeken wanneer hij na een afwezigheid van elf jaren in Engeland is teruggekeerd?

— Ik mag hem niet, antwoordde Larry. Ik heb hem nooit gemogen. Het is een ingebeelde, arrogante gek, die zich boven iedereen en alles verheven voelt.

— Neen, Larry, jij vergist je. Omdat jij een minderwaardigheidscomplex bezit, dat je door middel van krachttermen en vloeken probeert te verbergen, denk je dat iedereen boven je wil staan. Maar, ik moet toegeven, dat heel wat mensen moreel ver boven je uitkomen, Larry, en zeer zeker Dean. Hij is een fijn mens, die er werkelijk een prachtige moraal op nahoudt en ik ben er van overtuigd — alhoewel ik haar nog nooit gezien heb — dat zijn verloofde, Sylvia Ferguson een schat is.

— Fijn voor hem. Maar ik mag haar niet, dat weet ik nu al.

— Zie je wel, dat jij alleen maar vooroordelen kent. Jij veroordeelt reeds iemand, die je nog nooit in je leven gezien hebt. Waarom mag jij Sylvia Ferguson niet?

— Omdat ze zo intens stom is om met die broer van jou te gaan trouwen. Ze moet blind zijn, het schaap.

— Ik heb er zo'n idee van, dat Sylvia diep medelijden met jou zou hebben indien ze je af en toe zo hoorde spreken. Je hebt werkelijk een

diep minderwaardigheidscomplex, Larry, en dat zul je wel altijd houden ook.

— Hoe oud is die Sylvia Ferguson, moeder? vroeg Ernest, die tot dusver alleen maar kalm had zitten eten en luisteren.

— Sylvia is negen en twintig, Ernest. Heb ik je nog nooit een foto van haar laten zien?

Ernest schudde het hoofd.

— Gekke verhouding eigenlijk, hè? Als oom Dean met haar getrouwd is zal ik tante tegen haar moeten zeggen. En dan heb ik een tante, die nauwelijks vier jaar met mij verschilt. Grappig, hè?

— Zie je niet in, dat die verhouding krankzinnig is? riep Larry Hughes uit. Dat kind neemt een man, die zeven jaar ouder is.

— Oho, Larry, merkte Vivian op, wil je even narekenen hoeveel wij verschillen? Door zoiets te zeggen geef je dus toe, dat ik krankzinnig was toen ik met je trouwde.

Kolonel Hughes was even van zijn stuk gebracht, doch na een klinkende vloek had hij zijn evenwicht weer herkregen en antwoordde:

— Wat? Dat is helemaal geen vergelijking. Wij verschillen twaalf jaar. Accoord. Maar toen jij trouwde was je achttien, terwijl je vijf en twintig leek, en ik dertig terwijl ik zes en twintig leek. Kijk, dat is nu het verschil. Maar die broer van je lijkt eerder vijf en veertig.

— Hoe weet jij dat, Larry? Toen Dean vertrok naar Kenya was hij vijf en twintig en nu is hij zes en dertig. Maar je hebt hem in elf jaar niet gezien. Ik begrijp niet, dat jij altijd om die kleine dingetjes ruzie kunt maken?

— Maak ik ruzie? Neen, nu nog mooier. Jullie zijn allemaal tegen me. Jij en je zoon, je broer en natuurlijk ook die verloofde van hem, onze buurman, Irwin Caniff en dominee Pollack.

— Behalve Opa, hè? Je vader is vóór je. . . . Omdat hij gek is. Als hij normaal geweest zou zijn zou hij je een draai om je oren gegeven hebben, zelfs nu nog. Ik beklaag al de jongens, die onder jou gediend hebben. Ze moeten in een ware hel geleefd hebben. Ik begrijp eigenlijk niet waarom je Dean eigenlijk geholpen hebt zich een levenspositie in Kenya te veroveren. Je mocht hem toch niet? Waarom liet je hem dan niet in zijn vet gaar koken?

— Omdat ik van hem af wilde. De laatste elf jaar heb ik gelukkig rust van hem gehad. Daarom heb ik hem naar Kenya laten gaan. Maar het is een koud kunstje voor mij om hem in Kenya er uit te laten vliegen, hoor. Mijn invloed aldaar is nog groot genoeg.

— Zet dit idee maar voor goed uit je hoofd,

Larry, glimlachte Vivian. Jij had alleen invloed in Kenya toen je er zelf was en je met de vuist op de tafel kon slaan en schandalig vloeken. Dan sidderde iedereen voor je, maar nu niet meer. Je bent nu niets meer dan een armzalig kolonelletje buiten dienst met een behoorlijk pensioentje, dat echter te weinig is om jezelf en je vrouw netjes te onderhouden. Dank zij het geld van je vader woon je tussen deze muren. Van jou is er nog geen kopspijkertje bij.

Kolonel Hughes hanteerde mes en vork met veel lawaai en wekte onwillekeurig bij zijn tafelgenoten de indruk, alsof hij zich gereed maakte voor een duel met het floret. Doch hij bleef kalm, spoelde zijn mond schoon met een halve kop thee en stond op van tafel om de eetkamer uit te lopen.

Vivian slaakte een diepe zucht en keek meewarig naar haar zoon.

— Ja, Ernest, zei ze, zo is je vader nu iedere dag. Vandaag was het Dean, gisteren iets anders en morgen weer de buurman of de dominee. Ik geloof, dat je vader Opa achterna gaat.

— Bedoelt u, dat vader ook krankzinnig wordt? vroeg Ernest.

— Ja, Ernest, ik ben er bang voor, jongen.

— Als u iedere dag zulke scènes hebt, moeder, dan hebt u haast geen leven meer.

— Dat heb ik al sinds de oorlog niet meer, jongen. Jij bent zo zelden hier. Een paar maal in het jaar een paar dagen. En dan houdt je vader zich meestal wel in. Maar in ieder geval is het verschrikkelijk. Soms verlang ik werkelijk naar een andere omgeving. O, als eerst je grootvader maar eens stierf. Dan zou de rust in huis misschien een beetje terugkeren. Het is wel niet mooi om zoiets te zeggen, maar ik word er toe gedreven.

— Maar Opa is nog lang niet van plan te sterven, moeder.

— Neen, daar ben ik ook bang voor. Hij is acht en zeventig, maar nog net zo gezond als jij. Hij eet als een bootwerker en loopt de hele dag te springen en te dansen alsof hij twintig was. Hij kan wel honderd jaar worden. Maar zo lang houd ik het niet uit.

— Zal ik eens met vader gaan praten, moeder?

Vivian Hughes haalde de schouders op en staarde afwezig naar haar bordje.

— Het heeft geen nut, jongenlief. Je vader is niet meer voor reden vatbaar. Ik zeg je, dat hij eveneens op weg is om krankzinnig te worden. Waarschijnlijk een overblijfsel van de tro-

penkoorts, waaraan zowel je vader als je grootvader geleden hebben en nog lijden.

— Waarom komt Opa niet aan ontbijt?

— Opa? Jongen, je grootvader ontbijt 's morgens om zes uur. Als wij om acht uur aan tafel gaan, heeft hij al een halve dag achter de rug.

— En wat doet hij nu?

Vivian haalde andermaal de schouders op.

— Ik weet het niet, Ernest. En ik ben niet van plan me er in te verdiepen ook. Hij zal wel weer bezig zijn met een of ander kattenkwaad uit te halen. Ik ben werkelijk blij, dat oom Dean en tante Sylvia vandaag komen. Dat zal me wat afleiding geven. Vader kijkt wel uit om tegen Dean zo te keer te gaan. Dean is veel te gek op me om ook maar iets van hem te nemen.

Ernest stond op en verliet de kamer na zijn moeder verzekerd te hebben, eens verstandig met zijn vader te zullen gaan praten.

Op de begane grond was niemand te vinden en Ernest liep de brede trap op naar de eerste verdieping, waar hij de stemmen van zijn vader en grootvader hoorde.

Hij bleef bij de ingang van de rechter vleugel staan en keek voorzichtig om de hoek heen. Larry Hughes stond met de handen over de borst gekruist tegen een muur geleund en keek aandachtig naar zijn vader, die in pyama gekleed op zijn knieën op de vloer lag. De hele lange gang lag vol met rails, waarover een klein electrisch spoortreintje in razende vaart voortsnelde. Opa Hughes bediende daarbij een schakelkastje, drukte op knoppen en haalde handles over terwijl hij regelmatig op een klein, nikkelen fluitje blies. Ernest gaf toe, dat zijn grootvader ongeneeslijk krankzinnig was.

— U laat hem veel te snel lopen, merkte Kolonel Hughes op. Zo dadelijk vliegt hij uit de rails.

Opa keek niet eens op naar zijn zoon, maar kroop op handen en voeten de gang door.

— Dat moet ook, Larry, zei de oude man. Er moet een ongeluk gebeuren.

En terwijl hij dit zei legde hij een luciferhoutje op de rails en ging rustig zitten wachten met opgetrokken knieën.

Het treintje kwam trillend en schuddend aangesnel. De vier wagentjes slingerden gevaarlijk achter de zware electrische locomotief, de wielen ratelden over een wissel en trokken het treintje in de richting van het luciferhoutje.

Opa Hughes werd met de seconde nerveuser. Hij keek gespannen toe hoe de trein om de

bocht vloog, telde als het waren de nog af te leggen centimeters en toen... met een doffe slag lagen zowel locomotief als wagons naast de rails op de vloer. De wieltjes draaiden nog wild, maar het trillen had opgehouden. Het luciferhoutje was niet meer te zien.

Opa Hughes vloog overeind en blies krampachtig op zijn fluitje. Hij kroop op handen en voeten door de gang naar een klein, rood gebouwde, dat tegen de muur stond. Hij haalde er twee ambulance-auto's uit en reed deze naar de plaats van de ramp om assistentie te verlenen.

Het was de oude man aan te zien, dat deze volkomen in het werk opging. Hij beleefde deze kunstmatig veroorzaakte ramp tot in iedere vezel van zijn lichaam en schonk geen aandacht meer aan zijn zoon, die nog steeds zwijgend stond toe te zien.

— Larry bel de dokter op, zei de oude man plotseling.

— De dokter? vroeg de kolonel. Waarom?

— Zie je dan niet, dat er een verschrikkelijk ongeluk gebeurd is. Hoor je dan niet het gekerm van de gewonden? Vooruit, bel de dokter op. En laat de dominee komen, die twee gekken passen goed bij elkaar.

Kolonel Hughes gaf geen antwoord meer en bleef onbeweeglijk staan. Dit vertoornde de oude man. Hij liet zijn trein en ambulances in de steek, rende de gang uit, de trap af naar beneden en greep in de hall de telefoon. Hij draaide het nummer van dokter Welsh en beval de geneesheer onmiddellijk naar Downhill te komen aangezien daar een vreeslijk ongeluk had plaats gevonden. Dominee Pollack werd van zijn ontbijt opgeschrikt door dit ontstellende bericht.

Toen keerde Opa rustig naar de plaats van de treinramp terug en glimlachte tegen zijn zoon.

— Wat hebt u gedaan? vroeg deze.

— Ik heb dokter Welsh en dominee Pollack opgebeld en hen bevolen hierheen te komen. Hun hulp is dringend gewenst.

Kolonel Hughes begon verschrikkelijk te vloeken, draaide zich om en rende de gang uit en de trap af om de opdracht van zijn vader te annuleren. Doch zowel dokter Welsh als dominee Pollack hadden hun huis reeds verlaten om zich op weg te begeven naar „Downhill”.

Ernest was rustig blijven kijken en zag hoe zijn grootvader in koortsachtige haast alle rails en wagons begon op te ruimen in een grote doos. Binnen enkele minuten was de hele gang

leeg en nam de oude man de doos in zijn beide armen en droeg deze naar de tweede etage, waar hij hem neerzette in de bergruimte. Daarna keerde hij naar zijn kamer terug om zich te kleden.

Een kwartiertje later arriveerden dokter Welsh en dominee Pollack. Beiden waren tamelijk overstuurd door het alarmerend bericht van opa Hughes. En kolonel Hughes had heel wat moeite om de beide notabelen uit het dorp aan hun verstand te brengen, dat er niets niemendal gebeurd was behalve dan, dat zijn vader weer eens een beetje vreemd was geweest.

— Vreemd, noemt u dat? riep dokter Welsh ontstemd uit. Uw vader is krankzinnig, kolonel en het wordt tijd, dat u hem op laat nemen in een inrichting.

Toen begon kolonel Hughes zo onbedaarlijk te vloeken, dat eerst dominee Pollack en toen dokter Welsh met grote passen het huis verlieten.

— Die twee zijn krankzinnig, schreeuwde Larry, terwijl hij een pijp opstak. Laten ze zichzelf maar laten opbergen in een inrichting.

HOOFDSTUK II.

Waarin de Gouden Baori een sonate van Chopin niet kan verdragen en Opa Hughes van de trapeuning komt glijden.

Al gaf Kolonel Hughes dan ook voor, dat hij Dean Dystel niet kon luchten of zien, hij liet er in ieder geval niets van merken. Toen Dean Dystel met zijn verloofde de grote hall binnenkwamen was hij het, die het tweetal hartelijk verwelkomde. Hannibal nam hun koffers en kleren aan, terwijl Larry hen de grote salon binnenloodsde, waar even later de koffie geserveerd werd. Het weerzien tussen Dean en Vivian was roerend. Gedurende een volle minuut werd er geen woord gesproken, terwijl zij elkander stevig omarmden en kusten.

— Zo, en nu is het genoeg, bulderde Larry. Ga zitten, doe niet zo sentimenteel en vertel eens hoe het er mee gaat.

Dean Dystel vertelde over zijn opkomst in Kenay, over de groei van zijn zaken en zijn ontmoeting met Sylvia.

— Je hebt het dus ver geschopt, hè, Dean? vroeg Larry. Ja, ik wist wel, dat jij daar iets zou kunnen bereiken toen ik je hielp om er heen te komen. Jij was de juiste man, die men in Kenya nodig had. Kon je tegen het klimaat?

— Het klimaat is er uitstekend. Mombassa is een prettige stad en ik kan goed opschieten met de inlandse bevolking. O, zeg eens, Larry, kun jij je nog een zekere Neville Carlisle herinneren? Sir Neville Carlisle? Hij studeerde indertijd samen met mij in Oxford. Hij is dikwijls op Downhill geweest. Vivian moet hem zeker kennen.

— Neville Carlisle? vroeg Larry peinzend. Ja, de naam komt me wel bekend voor, maar ik zou me hem niet meer voor de geest kunnen halen. Hoe ziet hij er uit?

— Wacht eens, viel Vivian in, Sir Neville Carlisle? Maar ik heb die naam verschillende malen in de kranten gelezen in verband met enkele opzienbarende processen. Sir Neville Carlisle was de man, die er in slaagde de Octopus te ontmaskeren en die later een grote chantage-affaire ontrafelde. Hij is een bekende society-figuur, die er een hobby van schijnt te maken de strijd aan te binden met de misdaad.

— Ja, ja, nu herinner ik het me ook, antwoordde Larry. Nou, wat is er met hem?

— Wel, Neville was dus een oude studievriend van me. Gisteravond zaten Sylvia en ik in Londen in de bar van het Elysée, waar we Sir Neville Carlisle en diens verloofde ontmoetten. Hij zag er patent uit, een beetje ouder geworden, doch in wezen niets veranderd. Ik heb hem uitgenodigd het week-end hier op Downhill door te brengen. Ik hoop, dat je er geen bezwaar tegen zult hebben, Larry. Hij is een verduiveld aardige vent en hij heeft een allercharmantste vriendin.

— Helemaal niet, Dean, antwoordde Larry. Jouw vrienden zijn mijn vrienden, dat weet je wel.

Vivian Hughes slaakte een diepe, doch onhoorbare zucht en dacht onderwijl aan het stormachtige ontbijt van enkele uren geleden. Ze zei echter niets en was al lang blij, dat de verstandhouding tussen haar broer en haar man scheen te harmoniëren.

— Ik hoop, dat we een paar prettige Kerstdagen zullen hebben, merkte Larry op. We zullen er weer eens echt ouderwets van eten en drinken. Het is op het ogenblik wel niet al te best in Engeland, maar Kolonel Hughes is er de man niet naar om te hongeren onder de kerstboom. Kom, laten we een borrel drinken. Die koffie maakt je misselijk.

Hij liep naar een huisbar, die in de hoek van de salon stond, en haalde er een aantal flessen en glazen uit. Hij zette een grote kist sigaren

op het tafeltje en binnen een kwartier was de juiste stemming aanwezig.

— Ik zou niet te veel drinken voor de lunch, Larry, je weet, dat het je alleen maar nerveus maakt.

Larry zette met donderend geraas zijn glas neer en keek zijn vrouw een ogenblik vernietigend aan.

— Niet zo veel drinken? vroeg hij langzaam. Noem je een borrel veel? Wou je soms vertellen, dat ik aan de drank verslaafd ben?

— Kom, Larry, wind je niet zo op, probeerde Vivian haar man te kalmeren. Ik heb helemaal niets bijzonders gezegd. Ik heb alleen willen voorstellen, dat we voor de lunch niet zoveel zullen drinken, omdat er tussen de lunch en het diner voldoende tijd voor drinken is en de lunch bovendien weldra geserveerd zal worden.

Kolonel Hughes scheen voor reden vatbaar te zijn op dat moment. Hij streek met zijn vingers langs zijn snor, nam zijn glas op en ledigde het in één teug.

— Zo, Dean, vertel me nu eens iets over jezelf, zei hij kalm. Heb je een prettige tijd in Kenya gehad?

— Buitengewoon prettig. Kenya is een prettig land, een land van dromen, zou je het kunnen noemen. Tussen twee haakjes, heb jij wel eens iets gehoord van de Gouden Baori?

Het gezicht van Kolonel Hughes betrok als bij toverslag. De trek om zijn mond werd hard en verbeter en zijn ogen namen een vreemde, ietwat angstige uitdrukking aan.

— De... Gouden... Baori? herhaalde hij langzaam met schorre stem. Ja, daar heb ik wel eens iets van gehoord. Hoezo?

— Wel, het schijnt, dat die Gouden Baori in de binnenlanden van Kenya nogal een gewichtige plaats inneemt. In de omgeving van de Kenya-rivier, vlak bij de bron, schijnt het hele leven van de bevolking in het teken van de Gouden Baori te staan. Het is een godheid, die het dagelijkse leven van die mensen volkomen beheerst en die een ontzettende invloed uitoefent op hen. Ik heb eens een zeer onaangename ervaring opgedaan. Je moet weten, dat ik eens op een zakenreis was door de binnenlanden van Kenya. Met een soort kano voer ik stroomopwaarts totdat ik bij een dorp aankwam, dat Torai heette. Ik werd hier door de bevolking gastvrij onthaald en men stond er op dat ik er de nacht zou doorbrengen. Ik logeerde in de hut van het opperhoofd. 's Avonds werd er een soort feestmaal te mijner ere aangericht. Er was volop te eten en te drinken en naar mate

de avond vorderde werd de stemming vrolijker. In de hut van het stamhoofd stond een gouden afgodsbeeldje ter grootte van een vulpenhouder, alleen iets dikker. Het was vervaardigd uit zuiver goud en woog zeer zwaar. Het stelde een man voor, op wiens gezicht een onheilspellende uitdrukking lag. Deze uitdrukking maakte zoveel indruk op mij, dat mijn blikken iedere keer weer in de richting van het beeldje getrokken werden. Het vreemdste vond ik, dat slechts het hoofd bijzonder fijn gebeeldhouwd was en dat iedere uitdrukking tot in de kleinste bijzonderheid was afgewerkt, terwijl het hele lichaam strak en vormloos was. Er waren geen armen noch benen.

Tegen middernacht — het beeldje stond op een soort tafeltje, dat speciaal voor dit doel vervaardigd scheen te zijn — viel de Gouden Baori van het tafeltje af op de grond. Iedereen had het gezien en de stemming scheen onmiddellijk verdwenen te zijn. Alle aanwezigen staarden met angst in hun ogen naar het beeldje, dat roerloos op de grond naast het tafeltje lag en niemand durfde een woord te spreken. Het stilzwijgen duurde minutenlang en ik begon mij af te vragen of het omvallen van het beeldje op één of ander naderend onheil kon duiden. Na afloop van tijd vroeg het stamhoofd mij het beeldje op te pakken en weer op zijn plaats te zetten. Ik vroeg hem waarom dit voorval zo'n indruk op hem gemaakt had en hij antwoordde mij, dat hij zou moeten sterven. In iedere hut van het dorp stond een dergelijk beeldje op een identiek tafeltje. Wanneer er zo'n beeldje omviel betekende dit, dat het uur van sterven voor de eigenaar van het beeldje gekomen was. Ik wilde aanvankelijk geen waarde hechten aan deze voorspelling en besloot mij te ruste te begeven, aangezien het reeds een uur of één geworden was. De volgende morgen werd ik gewekt door een klagend gezang en een monotoom tromgeroffel. Ik keek door het venster naar buiten en ontdekte, dat de hele bevolking in optocht langs mijn hut schreed. Toen herinnerde ik mij het voorval van de vorige avond. Ik was mij er tevens van bewust, dat ik geslapen had in de hut van het stamhoofd. Ik kleepte mij dus vlug aan, deed de deur open en liep naar de kamer van het opperhoofd. Ik vond hem, liggend op een matras... dood. Het beeldje stond roerloos op het tafeltje. Wij Europeanen zijn onmiddellijk bereid dit hele voorval als onzin te beschouwen. Maar je zult me toe moeten geven, dat het voorval in staat was enige indruk op me te maken. Ik ver-

liet onmiddellijk daarop het dorp en toen ik enkele maanden later weer door Torai kwam, gelukte het mij enkele van die beeldjes op de kop te tikken. Ik werd gedreven door een ongekende kracht en plaatste de beeldjes in diverse vertrekken van mijn woning in Mombasa. Herhaaldelijk viel er eentje om, maar zoals je ziet leef ik nog steeds. Kom, Larry, schenk nog eens een borrel in.

— Zullen we niet liever aan tafel gaan? vroeg Vivian.

— Och, kom, Vivian, geef ons nog even tijd, smeekte Dean.

Kolonel Hughes schonk de glazen opnieuw vol en nam een slok.

— Ik ken dat verhaal, Dean, zei hij enkele ogenblikken later. Verscheidene malen heb ik Torai en andere dorpen in die streek bezocht en ik ken de macht van de Gouden Baori. Ik geef toe, dat het in Kenya een bepaalde indruk op je maakt, doch als je eenmaal weer in Engeland bent lach je er om en haal je onverschillig je schouders op.

— Zeg, Larry, dat beeldje, dat op je nachtkastje staat, is dat soms de Gouden Baori? vroeg Vivian.

Kolonel Hughes knikte peinzend.

— Ja, zei hij glimlachend, dat is een Gouden Baori. Het valt ongeveer twee keer per dag om en ook ik leef nog steeds. Natuurlijk heb je de kans dat het juist toevallig omgevallen is wanneer ik sterf, doch dan kun je aannemen, dat het zuiver een samenloop van omstandigheden is. Ik hecht niet het minste geloof aan de kracht van dat gouden ding. Kom, een laatste borrel en dan gaan we aan tafel.

De glazen werden opnieuw gevuld en een kwartiertje later kon Hannibal de lunch serveren.

- 0 -

's Zaterdags voor de Kerst arriveerden John Templar en Maryse Choisy in de kleine sportwagen. Zij werden niet minder hartelijk ontvangen dan Dean en Sylvia de dag te voren. Ook zij werden door kolonel Hughes op uitbundige wijze begroet, waarna onmiddellijk flessen en glazen op tafel kwamen. Terwijl Vivian Hughes, Sylvia Ferguson en Maryse Choisy in een druk gesprek gewikkeld waren, onderhield Templar zich met kolonel Hughes en Dean Dystel. Het gesprek leidde van de militaire loopbaan van de kolonel, via Kenya naar de Gouden Baori. En toen kwam John Templar

op het terrein aan, dat hem werkelijk interesseerde.

Zelf had hij Kenya verschillende malen bezocht en hij herinnerde zich opeens een bezoek gebracht te hebben aan Torai. En toen kolonel Hughes de macht van de Gouden Baori als klinklare onzin betitelde, voelde hij zich geroepen om te protesteren.

— Ik ben het niet helemaal met u eens, kolonel, zei hij. Ik geef toe, dat de Gouden Baori geen enkele invloed op of macht over ons heeft. Maar dat is ook niet de bedoeling. Het volksgeloof in Torai zegt, dat het omvallen van het beeldje de dood van de eigenaar ten gevolge heeft. Zij geloven dit en bereiden zich dermate op hun dood voor, dat zij ook daadwerkelijk sterven. Op ons maakt zoiets geen enkele indruk en dus blijven wij leven, al vallen er in onze kamer honderd Gouden Baori's om.

— Ik vertelde gisteren namelijk reeds, zei kolonel Hughes, dat mijn Gouden Baori, die in mijn slaapkamer op het nachtkastje staat, gemiddeld twee maal per dag omvalt.

— Maar het maakt geen enkele indruk op u, niet waar?

— Neen, niet de minste. Wel in het begin. Toen het de eerste maal omviel schrok ik me een ongeluk. Ik wil niet zeggen, dat ik overtuigd was te zullen sterven, maar het greep me toch aan. Toen ik echter bemerkte, dat er niets met me gebeurde, begon ik er aan te wenen en nu haal ik mijn schouders er over op.

— Dat is ook het enige wat we kunnen doen, meende Dean Dystel. Hij keek daarbij naar de kleine, Gouden Baori, welke hij vanmorgen op de vleugel geplaatst had. Hij had het ding cadeau gedaan aan zijn zuster, die er onmiddellijk verliefd op was geworden.

— Zeg, Neville, zei hij, ik meen me te herinneren, dat jij vroeger altijd piano speelde. Doe je dat nog?

— Nou, nou, spelen is wel wat te veel gezegd. Je bedoelt, dat ik wel eens achter een piano ging zitten en er in slaagde er geluid uit te halen.

— Neen, dat is niet waar. Je speelde indertijd bijzonder goed. En ik herinner me zelfs nog, dat je een speciale voorliefde had voor Chopin en Tsjaikowski. Is het waar of niet?

— Ja, dat is volkomen waar, Mr. Dystel, mengde Maryse zich in het gesprek. Neville speelt zeer goed Chopin en Tsjaikowski. Kom, Neville, speel eens wat.

Templar schudde het hoofd en stak een sigaar op.

— Ik denk er niet aan te spelen in het bijzijn van iemand, die veel beter speelt dan ik.

— Wie is dat dan? vroeg kolonel Hughes. Niemand van ons speelt, behalve mijn zoon Ernest. Maar die speelt niets anders dan boogie-woogies en samba's.

— Miss Choisy speelt buitengewoon goed, antwoordde Templar. Zij heeft een uitstekend gevoel en weet Chopin te vertolken op een wijze, zoals ik het nog maar zelden gehoord heb. Kom, Maryse, speel eens iets van Chopin.

Maryse, die dol was op pianospelen, en in het statige herenhuis aan St. James Square soms hele dagen achter de vleugel doorbracht, liet zich gemakkelijk overhalen. Ze stond op en nam plaats op het bankje achter de glimmende vleugel, die er als nieuw uitzag. Ze lichtte de deksel op, nam de fluwelen loper er af, plaatste haar kleine voet op de rechter pedaal en legde haar blanke vingers op de smetteloze toetsen..

Toen weerklonken, als een kabbelende waterval, de zachte tonen van de Sonate in b kleine tert's opus 58 van Chopin. Iedereen, tot kolonel Hughes toe, zat aandachtig te luisteren naar het schitterende spel van de jonge Française, die beter dan wie ook deze grote Poolse componist wist te vertolken. Er werd geen woord gesproken, geen blik gewisseld.... Doch plotseling sprongen zowel kolonel Hughes als Dean Dystel overeind en hield Maryse op met spelen. Ze was van haar bankje opgestaan en had enkele stappen zijwaarts gemaakt. Met een vreemde blik in haar ogen staarde ze naar het beeldje van de Gouden Baori, dat aan haar voeten lag. Ook de blikken van kolonel Hughes en Dean Dystel waren op het kleinood gericht en gedurende een volle minuut werd er geen woord gesproken en hing er een pijnlijke, drukkende stilte in de salon, waar de tonen van de laatste accoorden langzaam wegstierven en verstomden.

— Het.... is.... gevallen, mompelde kolonel Hughes met schorre stem.

Templar stond op, pakte het beeldje van de vloer en zette het terug op de vleugel.

Toen keerde hij naar zijn plaats terug en verzocht Maryse verder te gaan. Doch het plotselinge voorval had haar dusdanig aangegrepen, dat haar krachten verlamd schenen. Ze wankelde naar haar stoel en liet zich er in vallen, het hoofd in de handen steunend.

— Ik begrijp niet, dat iedereen zich uit het veld laat slaan omdat dat stomme ding plotseling op de grond viel. Het is toch vrij logisch, dat door het spelen de vleugel lichtelijk trilt

en een voorwerp, zoals het beeldje door die trilling naar de kant schuift. Kom, ik zal Maryse's spel voort zetten.

Hij ging achter het klavier zitten en begon op dezelfde maat waar Maryse had opgehouden te spelen. Zijn spel was weliswaar niet zo teder als dat van Maryse, doch maakte niet minder indruk. Zijn aanslag was iets forser, de accoorden en enkele tonen werden iets sterker geaccentueerd en misschien juist daarom maakte het meer indruk op de aanwezigen dan het spel van Maryse had gedaan. Zodra hij de sonate beëindigd had, speelde hij het Chanson Triste van Tsjaikowski, dat gevolgd werd door de Valse Triste van Sibelius.

Het voorval met het beeldje werd vergeten, iedereen genoot van de heerlijke, hemelse muziek, die uit de vleugel kwam en iedereen voelde zich gelukkig en geroerd door het spel van de avonturier.

Plotseling kwam Hannibal schoorvoetend de kamer binnen. Hij ging naast zijn meesteres staan en fluisterde haar iets in het oor. Vivian Hughes stond onmiddellijk op en verliet geruisloos de salon. Haar gezicht was vertrokken en er lag een harde uitdrukking om haar mond. Zij ging een klein vertrek binnen aan de andere zijde van de hall, waar een heer van middelbare leeftijd op haar wachtte. Het was een korte, dikke, gedrongen gestalte, gekleed in een donkere winterjas. Hij hield een donkergrijze vilthoed in de hand, waardoor zijn kale schedel duidelijk zichtbaar was. Onder de zwarte, borstelige wenkbrauwen loerden een paar flikkerende, geniepige oogjes, die Vivian Hughes in één oogopslag van kop tot teen opnamen.

— Wat wenst u, Mr. Howe? vroeg ze, nerveus met haar zakdoekje spelend. Ik heb u reeds meerdere malen verzocht mij niet hier lastig te vallen.

Milton Howe glimlachte onderdanig en speelde met zijn hoed, terwijl zijn slaperige blikken aan de niet onaantrekkelijke gestalte van de vrouw tegenover hem bleven kleven.

— Het is geenszins mijn bedoeling u lastig te vallen, mevrouw Hughes, teemde hij. Maar ik neem aan, dat de reden van mijn komst u niet onbekend zal zijn.

Vivian Hughes overtuigde zich er van, dat de deur van het kamertje goed gesloten was en zei:

— Ja, goed, ik weet het, maar waarom valt u me iedere keer lastig. Ik betaal u toch regelmatig terug, en ik kan nu eenmaal niet alles ineens voldoen.

— Dat is jammer, mevrouw Hughes, antwoordde Milton Howe. Ik had graag voor de Kerstdagen het hele bedrag terug gehad.

— Het hele bedrag... voor de Kerstdagen? riep ze angstig uit. Maar... maar dat is onmogelijk, Mr. Howe. U weet toch, dat ik...

— Ik weet alles, mevrouw Hughes, maar mijn eigen financiële positie dwingt mij al het geld, dat ik uit heb staan, op te eisen. Ik kan bij u heus geen uitzondering maken.

— Wat ben ik u nog schuldig?

— Weet u dat niet?

— Niet uit mijn hoofd. Het staat echter ergens opgeschreven. Hoveel is het?

Milton Howe haalde een boekje uit zijn zak en bladerde er even in. Na enige ogenblikken zei hij:

— U bent mij nog schuldig... eh... eens kijken... ja... dat is precies nog twee honderd en tien pond...

— Twee... honderd en tien pond? riep Vivian Hughes ontsteld uit. Dat kan niet, ik heb u vorige week nog vijftig pond gegeven.

— Ik heb die vijftig pond als de rente over het afgelopen jaar, mevrouw Hughes. Het is u toch bekend, dat u mij rente moet betalen, niet waar?

Vivian Hughes gaf geen antwoord. Ze staarde afwezig naar de patronen op het tapijt en in haar ogen welde enkele tranen op. O, was ze maar nooit in de handen van die man gevallen. Had ze maar nooit schulden gemaakt.

— U bent een woekeraar, M. Howe, zei ze plotseling. U kunt mij uitzuigen, omdat u weet, dat ik mijn schulden geheim wens te houden voor mijn man. Daarom hebt u mij in uw macht en daarom kunt u van mij verlangen wat u wilt. Maar u bent een mens zonder moraal en gevoel.

— Het interesseert mij niet wat u van mij denkt, mevrouw Hughes. Ik sta hier als schuldeiser tegenover mijn debiteur. Ik sta dus volkomen in mijn recht. Volgens onze afspraak had u mij het geld reeds lang geleden terug behoren te betalen. En ik verlang het nu uiterlijk vandaag terug. Voor vanavond twaalf uur. Twee... honderd... en... tien pond, mevrouw Hughes. Een heel bedrag, inderdaad.

— Is er dan niet een andere mogelijkheid? vroeg ze. Ik zal meer rente betalen, maar geeft u nog wat tijd. Ik zal u onmiddellijk tien pond extra geven en vervolgens zal ik iedere maand dertig pond aflossen.

— Dertig pond per maand? Dat betekent dus dat ik nog zeven maanden op mijn geld zal moeten wachten? Nou, ik zal het goed met u maken. U betaalt mij onmiddellijk tien pond extra rente. Vervolgens betaalt u mij gedurende zeven maanden lang dertig pond per maand en daarna geeft u mij nog eens dertig pond als rente over de laatste zeven maanden. Gaat u daarmee accoord?

— Ja, zuchtte ze. Dat is goed.

— Maar ik ga ook geen stap verder, mevrouw Hughes. Anders zal ik genoodzaakt zijn mijn vordering aan uw man voor te leggen. Zoudt u mij nu de tien pond willen geven?

— Ja, een ogenblikje alstublieft, ik zal ze halen.

Ze verliet het kamertje om de trap op te lopen naar de eerste verdieping, waar ze in haar slaapkamer verdween. Even later keerde ze terug, daalde de trap weer af en ging opnieuw het kamertje binnen, terwijl vanuit de grote salon de tonen van Sibelius' Valse Triste tot haar doordrong. In haar keel welde een snik op. Ze drukte hem evenwel terug en trad naar binnen.

— Hier zijn de tien pond, zei ze, Milton Howe twee biljetten van vijf pond overhandigend. En nu verzoek ik u vriendelijk mij niet meer hier thuis lastig te vallen. Aan het eind van de maand kom ik persoonlijk naar u toe om u dertig pond te betalen, eind Januari hetzelfde en zo voort.

— Ik dank u wel, mevrouw Hughes. Maar dan ook geen uitvluchtjes meer want mijn geduld is werkelijk ten einde. En iedereen weet, dat Milton Howe een onuitputtelijk geduld heeft.

Het mannetje zette zijn hoed op en verliet het kamertje om later door de oprijlaan uit het gezicht te verdwijnen.

Vivian Hughes bleef nog enkele minuten achter op de plaats, waar zij opnieuw de prooi was geweest van die verschrikkelijke man. Ze liet zich op een stoel neervallen en dacht na.

Het was nu twee jaar geleden geweest, dat ze in Londen schulden had gemaakt. Speelschulden, die een gevolg waren van haar ontmoeting met Irwin Caniff, met wie zij sedertdien een verhouding had aangeknoopt. Irwin Caniff was twee jaar geleden hun buurman geworden. Hij bewoonde de grote villa op een halve mijl afstand van Downhill. Irwin was een geregelde gast bij de Hughes en langzamerhand had zij een warme sympathie voor hem

opgevat. Deze sympathie was uitgegroeid tot een soort van liefde, welke gevaarlijk kan worden voor elk stabiel huwelijk. En het was haar verhouding met Irwin Caniff, die haar interesse voor kolonel Hughes had verdrongen, te meer daar haar man zich de laatste jaren onuitstaanbaar had gedragen.

Irwin was nog jong, acht en veertig, hij zag er prima uit voor zijn leeftijd, bezat prettige omgangsvormen en had een ongekend succes bij de vrouwen. Bovendien hield hij veel van uitgaan, iets wat Vivian met haar man nooit gekend had. Hij nam haar met de wagen mee naar Londen, waar ze dineerden en naar de schouwburg gingen. Na afloop gingen ze dansen in een club of brachten een bezoek aan een klandestien speelhol. En het was daar, dat Vivian begonnen was schulden te maken. Ze had aanvankelijk steeds gewonnen, doch toen ze aan het spel verslaafd was geraakt had het geluk zich tegen haar gekeerd en nam haar veine af. Keer op keer verloor ze en steeds weer wilde ze spelen om haar schulden terug te winnen. Doch het is nu eenmaal een vaststaand feit, dat men nooit wint met geleend geld. En daarom verloor Vivian Hughes steeds meer geld. Ze wilde het voor Irwin Caniff niet weten. Ze hield zich groot en deed alsof ze geld genoeg kreeg van haar man, doch toen de eigenaren van de speelhuizen lastig begonnen te worden was plotseling Milton Howe voor de dag gekomen. Hij had haar aangeboden haar speelschulden te betalen — een bedrag dat ver over de drie honderd pond liep — mits zij bereid was hem maandelijks af te lossen tegen een rente van tien procent.

Er bleef haar geen andere keus dan dit voorstel aan te nemen en Milton Howe betaalde haar schulden. Ze was hierdoor even gered, doch weldra begon Howe het haar lastig te maken. Ze sloeg een keer over met aflossen, hield geen geld meer over om zich te kleden en voelde zich met de dag beroerder.

Ze zuchtte en droogde haar tranen. Enfin, voorlopig had ze weer even rust. Milton Howe had haar opnieuw tien pond af weten te zetten.

Ze verliet het kamertje en begaf zich weer naar de salon, waar juist Templar zijn piano-spel beëindigd had en onder applaus van zijn toehoorders naar zijn plaats terugkeerde.

Kolonel Hughes vulde opnieuw de glazen, sprak zijn waardering uit over het schitterende spel van zijn gast en ledigde zijn glas.

Toen kondigde Hannibal de komst aan van Mr. Irwin Caniff.

— Laat mijn buurman maar binnenkomen, Hannibal, beval kolonel Hughes.

Irwin Caniff trad even later binnen. Hij werd voorgesteld aan de overige gasten, hield Vivian's hand iets langer vast dan gebruikelijk was en nam plaats achter het glas, dat kolonel Hughes voor hem had ingeschonken.

— En hoe staan de zaken op „My Valley”, Mr. Caniff vroeg de kolonel.

— Och, nog steeds als altijd, kolonel, antwoordde Caniff. Het wachten is alleen nog maar op een vrouw.

En bij deze woorden wierp hij een blik op Vivian Hughes, hetgeen Templar niet ontging. Onmiddellijk wist de avonturier, dat Vivian Hughes Mr. Caniff niet slechts als buurman kende en dat deze buurman zijn buurvrouw graag tot vrouw zou willen maken. Hij liet hier evenwel niets van merken en luisterde naar het neutrale gesprek tussen de beide buurmannen.

Plotseling weerklonk er vanuit de hall een schel gefluit en een geweldige slag. Bijna iedereen in de salon sprong overeind, behalve Larry en Vivian Hughes, die elkaar even aanken.

— Wat was dat? vroeg Maryse verschrikt.

— O, antwoordde Vivian, dat was Opa. Hij heeft wel meer de gewoonte langs de trapleuning naar beneden te glijden en dan zo te fluiten. Slaat u maar geen acht op hem. Hij is krankzinnig.

— Krankzinnig is overdreven, meende kolonel Hughes. Mijn vader doet hoogstens een beetje zonderling, maar krankzinnig is hij nog lang niet.

— Ik vraag me af hoe hij zich dan zal gedragen wanneer hij volgens jou wel krankzinnig zal zijn, antwoordde zijn vrouw. In ieder geval zal het niet lang meer duren of ik ben het ook.

Toen ging de deur open en kwam Opa Hughes binnen. Hij was gekleed in zijn tropenuniform met de distinctieven van kapitein van het koloniale leger er op. In zijn handen hield hij een geweldig zwaard en een geweer, terwijl op zijn buik een enorme veldkijker bengelde. Hij liep op blote voeten en had een monocle in het oog. Alles bij elkaar werkte hij onwillekeurige op de lachspieren van de gasten.

— Wat is dat nou, vader? vroeg de kolonel.

— Larry, antwoordde de oude man, die er verhit uitzag, ik heb zojuist twee honderd Torai's uitgemoord. Ze wilden me doodranselen met een Gouden Baori. Maar ik heb ze er van

langs gegeven. Kom, schenk een borrel voor me in. Ik zak de rivier af naar de kust. Mijn whiskey is op.

Hij ging zitten op het pianobankje en keek de kring vrolijk rond. Plotseling zei hij:

— Verrek, ben jij nou nog niet weg naar Kenya, Dean Dysel. Ik heb alles voor je in orde laten maken? Wanneer ga je nu eigenlijk?

— Ik kom er net vandaan, sir, antwoordde Dean.

— Je komt er net vandaan? Je wilt me toch niet wijs maken, dat je op één dag heen en weer naar Kenya geweest bent. Kom, stap in mijn boot, dan zakken we samen de rivier af, anders val je ook nog in de handen van die vervloekte Torai's. Hé, Larry, krijg ik nou een borrel of niet?

— En u drinkt hem net leeg, antwoordde zijn zoon.

— Nōu, dan geef je me er nog maar één. Het is niet voor de ganzen gebrouwen. O, jé, daar heb je ze weer. Hop, anders laten ze mijn boot zinken. Tot ziens, Larry, houd je vel heel.

En even onverwachts als hij gekomen was, verdween de oude man weer.

— Ziet u wel, Sir Neville, hij doet een beetje vreemd, maar krankzinnig is hij niet. Vindt u wel?

— Kijkt u eens, hier, kolonel Hughes, antwoordde Templar. Ik heb zelf medicijnen gestudeerd en ik druf te zeggen, dat ik — ook al oefen ik geen practijk uit — behoorlijk wat weet van het menselijk organisme en de geest, maar volgens mij is uw vader volkomen krankzinnig.

— O, zie je wel, zei Vivian triomfantelijk.

— Sst, mevrouw Hughes, laat u mij even uitspreken. Uw vader, kolonel, behoorde niet te leven temidden van normale mensen. Hij diende in een inrichting te worden opgenomen.

— Maar vader is helemaal niet kwaadaardig, hij is volkomen ongevaarlijk.

— Nog wel, ja. Hij verslaat op het ogenblik alleen nog maar twee honderd Torai's in zijn verbeelding, maar morgen ziet hij u en uw vrouw en zoon en Dean en Sylvia voor Torai's aan en dan slacht hij ook die af. Heus geloof me, er is geen plaats voor uw vader is deze samenleving. U doet er verkeerd aan hem hier te houden, want uw vader is een gevaar voor uw veiligheid en leven alsmede voor dat van uw vrouw en zoon en alle andere huisgenoten. Nu zal hij nog vriendelijk en onschuldig han-

delen. Binnen een kwartier kan zijn toestand gevaarlijker vormen aannemen en zal hij uw bloed kunnen drinken. U bent verplicht hem in een inrichting voor krankzinnigen te laten opnemen, kolonel.

— Maar vader is al vele jaren zo, verdedigde kolonel Hughes zich. Hij doet nooit anders dan met zijn spoortreintje spelen of op jacht gaan en zoals nu dat hij door de binnenlanden van Kenya trekt.

— Precies, antwoordde Templar. Maar binnen tien minuten kan zijn toestand omslaan in gevaarlijke krankzinnigheid. En dan is het misschien te laat. Hebt u al eens een dokter geraadpleegd?

— Zeker, dokter Welsh was gisteren nog hier. Opa had hem opgebeld en gezegd, dat er een verschrikkelijk ongeluk gebeurd was op Downhill. Zijn spoortreintje was namelijk gedeïlleerd.

— En wat heeft dokter Welsh u dan geadviseerd?

— Hetzelfde als u. Maar ik ken mijn vader beter dan wie ook en ik maak hem de hele dag mee. Ik zie er niet zoveel kwaads in.

— Maar dat komt, kolonel. Dat komt vast en zeker. Let u maar op mijn woorden als u me niet geloven wilt.

— Nou, goed, we zullen wel zien, antwoordde kolonel Hughes. Laten we er maar niet meer over spreken en liever een borrel nemen in plaats van ons te verdiepen in allerlei geestesziekten.

Hij schonk de glazen opnieuw vol, stak een nieuwe sigaar op en zei:

— Mr. Caniff, u blijft natuurlijk bij ons dineren vanavond, niet waar?

— Nou, antwoordde de buurman, daar had ik eigenlijk niet op gerekend.

— Maar u doet het toch, hè?

— Wel, ik vind uw aanbod zeer vriendelijk en ik zal het gaarne aannemen.

— Prachtig, dan kunnen we nog een gezellig avondje hebben.

- o -

HOOFDSTUK III.

Waarin Zijne Majesteit behoefte heeft aan een glas whiskey en kolonel Hughes nog iets anders in de mond heeft dan een tong en tanden.

Het diner verliep werkelijk onder een aangename sfeer. De spijzen en de dranken waren uitnemend en iedereen was volkomen tevreden. Na het diner begaf het gezelschap zich naar de grote salon waar de koffie en de cognac geserveerd werd.

Kolonel Hughes, Dean Dystel en John Templar spraken over hun ervaringen in Kenya, terwijl Ernest Hughes in gesprek was met Sylvian Ferguson. Irwin Caniff onderhield zich met Vivian Hughes en Maryse Choisy.

Tegen negen uur in de avond betrad Opa Hughes plotseling de salon. Hij was gekleed in een ouderwets rok-costuum, waarop een groot aantal militaire onderscheidingen gespeld waren. Statig en hautain schreed hij binnen op een paar afgetrapte wollen pantoffels, die een komisch contrast vormden met zijn avondkleding.

Zonder een woord te spreken bleef hij een ogenblik in het midden van de kamer staan. Dan draaide hij zich een halve slag om en wendde zich tot zijn zoon met de woorden:

— Excellentie, waar is mijn zetel?

Kolonel Hughes keek een beetje schuchter de kring rond, kuchte dan een paar maal verlegen en antwoordde:

— Ik verzoek u beleefd hier plaats te willen nemen, Majesteit.

— Dank u, Excellentie, antwoordde de oude man.

Hij ging zitten op een gewone stoel, die naast Larry's fauteuil stond.

— Mag ik u verzoeken mij een wishkey-soda te geven, Excellentie? vroeg hij dan weer.

Larry Hughes deed alsof hij uit de fles wat whiskey in een glas schonk, greep dan de syphon en spoot het glas vol met soda-water.

— Alstublieft, Majesteit, zei hij het glas aan zijn vader **overhandigend**.

— Hij verbeeldt zich nu weer, dat hij de koning van Engeland is, fluisterde Vivian Hughes, die met een hoog rode kleur naar het vreemde gedrag van haar schoonvader had zitten kijken.

— Excellentie, wie is deze heer? vroeg Opa Hughes naar Templar wijzend.

Met ingang van heden, is ons adres:

B.H.S. UITGEVERS BEDRIJF

SPIJSTRAAT 9 - DEN HAAG

Telefoon 114096 Postgiro 532216

— Deze heer is Sir Neville Carlisle, Majesteit. Sir Neville Carlisle heeft verschillende malen een bezoek gebracht aan Kenya.

— Kenya, riep Opa uit. O, Sir Neville, wat een genoeg. Ik ben Kapitein George Hughes. Ik heb twee en twintig jaren doorgebracht in het land van de Kenya-rivier. Hebt u wel eens gehoord van de Gouden Baori?

Er viel een pijnlijke stilte nadat deze woorden tot iedereen waren doorgedrongen.

— De Gouden Baori? herhaalde Templar. Jazeker, daar heb ik meerdere malen van gehoord. Het is een of andere god van de Torai's in het binnenland van Kenya.

— Juist, juist, antwoordde Opa. Ik heb eens iets heel vreemds meegemaakt. U moet weten, dat ik een jaar of veertig geleden luitenant was bij het koloniale leger. Ik kreeg opdracht met een patrouille van veertig man het binnenland in te trekken omdat een van onze zendelingen, die onder de Torai's werkten, verdwenen was en men voor zijn leven vreesde. Na enkele dagen stroomopwaarts geroeid te hebben kwamen wij in Torai aan. We werden er nogal koeltjes ontvangen, doch slaagden er niettemin in enkele hutten voor ons vrij te krijgen, zodat mijn mannen en ik de nacht niet onder de blote hemel behoeften door te brengen. Kort voor we naar bed zouden gaan zat ik met mijn onderofficieren in een van de hutten te praten. Op een hoog tafeltje stond een gouden beeldje, dat ik nog nooit eerder had gezien. Het was ook de eerste maal, dat ik in Torai was. Plotseling — hoe hebben we nooit geweten — viel het beeldje van het tafeltje op de grond tussen de benen van sergeant Hoover. Niemand schonk er echter enige aandacht aan en sergeant Hoover stopte het ding in zijn zak en er werd niet meer over gesproken. De volgende morgen was ik reeds om zes uur op. Ik liep naar de hut, waar mijn onder-officieren sliepen en maakte hen wakker. Een van hen bleef echter doorslapen. Het was sergeant Hoover. Ik liep op hem toe en porde hem met mijn karabijn tussen de ribben, doch hij maakte geen aanstalte om wakker te worden. Toen ontdekte ik plotseling iets vreemds. Hij hield iets in zijn mond tussen zijn tanden geklemd. Ik boog me over hem en aangezien het tamelijk donker in de hut was, stak ik een lucifer aan. Toen zag ik wat het was. In zijn mond, met de kop naar buiten, stak het gouden beeldje, dat de avond te voren tussen zijn benen gevallen was en dat hij in zijn zak gestoken had. Hoover was dood. We hadden geen dokter bij ons en waren even-

min in staat sergeant Hoover naar de kust te brengen, zodat wij nooit zijn doodsoorzaak hebben kunnen vaststellen. We begroeven hem met de militaire eer even buiten het dorp, waar hij zijn jonge leven gelaten had. Het gouden beeldje stak ik bij me en als u het zien wilt, het staat boven op mijn slaapkamer. . . .

Hij hield op met spreken en keek de kring rond om het effect van zijn verhaal waar te nemen. Niemand gaf antwoord. Het was muistil in de grote salon en onwillekeurig dwaalden de blikken der aanwezigen af naar het beeldje van de gouden Baori, dat roerloos op de vleugel stond en dat die middag op de grond was gevallen toen Maryse de sonate van Chopin speelde.

Irwin Caniff, die bij dit voorval niet tegenwoordig was geweest, en evenmin ooit eerder iets van de Gouden Baori had vernomen, staarde niet begrijpend voor zich uit en richtte dan zijn blikken op Vivian Hughes, die zenuwachtig met haar armband zat te spelen. Sylvia Ferguson, die de legende van de Gouden Baori tot in den treure had gehoord en zelf haar hele leven in Kenya had doorgebracht was minder nerveus dan de anderen, doch ook op haar gezicht hadden zich bepaalde trekken van angst afgetekend.

Het rustigst van allen was John Templar, die zwijgend voor zich uit zat te staren en een sigaret rookte.

— Wat is uw mening over dit geval, kapitein Hughes? vroeg Templar de oude gek.

Deze nam een slok van zijn soda-water en antwoordde:

— Volgens mij heeft de Gouden Baori geen enkele macht of invloed op ons Europeanen. Het gebeurt herhaaldelijk in Torai, dat er zo'n beeldje — in iedere hut is er namelijk een te vinden — op de grond valt. Prompt sterft dan ook de eigenaar van de hut, waarin het beeldje omgevallen is. Volgens mij komt dit alleen door het feit, dat de man of vrouw in kwestie dermate van dit voorteken overtuigd is, dat hij of zij niets anders zou wensen dan te sterven tenzij het geloof in de Gouden Baori niet te schokken. De Torai's zijn mensen, die uitermate zwak van geest zijn en voor wie het dus niet bijzonder moeilijk moet zijn zich „dood te denken”. Wat sergeant Hoover betreft, waarschijnlijk was hij een man, die geestelijk niet erg sterk geweest is en op de een of andere manier de legende van de Gouden Baori vernomen had. Hij is zich die avond waarschijnlijk in gaan beelden, dat het vallende beeldje een

voorteken was van zijn naderende dood en met die gedachte is hij ingeslapen, ten prooi aan een obsessie, die overging in een nachtmerrie tijdens welke hij de laatste adem uitblies.

— Theoretisch heel aardig, meende Templar. Doch ik kan uw mening tot mijn spijt niet delen.

— Hoe wilt u Hoover's dood dan verklaren?

— Er zijn twee mogelijkheden: of Hoover stierf zuiver toevallig een heel natuurlijke dood, of Hoover werd vermoord.

— Vermoord? riep Opa Hughes uit. Maar door wie zou Hoover vermoord moeten zijn? Door één van de onzen?

— Dat is niet noodzakelijk. Misschien had hij een van de Torai's geslagen of beledigd en werd daardoor vermoord. De waarheid betreffende zijn dood zullen wij wel nooit meer vernemen.

— Ik vindt het maar een griezelig praatje, vond Irwin Caniff, die duidelijk zag, dat Vivian Hughes steeds zenuwachtiger werd. Kunnen we niet over iets anders spreken?

— Dat vind ik ook, zei kolonel Hughes. Kom, Opa, vertel liever eens iets uit je dienstjaren dat interessanter en minder griezelig is.

— Het spijt me, dat ik niet langer kan blijven, gaf de oude man ten antwoord, maar mijn jacht ligt onder stoom en binnen enkele ogenblikken zal ik Engeland verlaten om naar Kenya terug te keren. Men heeft mij verzocht de keizerskroon van Kenya en Uganda te willen aanvaarden.

Hij stond op, maakte een buiging en slofte weg op zijn versleten pantoffels.

— Waar gaat hij nu heen? vroeg Maryse.

— Waarschijnlijk naar bed, antwoordde Vivian Hughes. En wat een geluk. Kunt u zich voorstellen, hoe je je gaat voelen wanneer je iedere dag weer aan naar die onzin moet luisteren?

— Het lijkt me inderdaad niet erg opwekkend om steeds maar weer van die onzinnigheden aan te moeten horen, merkte Irwin Caniff op.

— En toch is dat verhaal van sergeant Hoover geen onzin, zei kolonel Hughes. Mijn vader heeft het me dikwijls genoeg verteld toen ik nog een jongen was en toen hij nog niet zo vreemd deed. Sergeant Hoover stierf werkelijk zoals vader het vertelde. En toen ik zelf eens in Torai kwam, heb ik het graf van Hoover opgezocht en gevonden. De Torai's hadden er een gouden Baori opgezet.

De verdere avond verliep in een minder vrolijke stemming en tegen een uur of elf besloot men naar bed te gaan. Irwin Caniff, die meer gedronken had dan goed voor hem was, zou blijven slapen op Downhill en kreeg een kamer toegewezen in de linker vleugel, naast de slaapkamer van Templar en Maryse.

De avonturier en zijn vriendin gingen gezamenlijk met Dean Dystel en Sylvia en Irwin Caniff naar boven. Op de gang namen zij afscheid van elkaar en ieder zocht zijn kamer op. Er bevonden zich drie kamers in de linker vleugel: de laatste kamer werd betrokken door Dean Dystel en Sylvia Ferguson, de middelste door Templar en Maryse, terwijl Irwin Caniff in de eerste ging slapen. Dan volgden op de gang de drie kamers, die in het hoofdgebouw gelegen waren en achtereenvolgens werden ingenomen door Ernest, Larry en Vivian Hughes. Kolonel Hughes en zijn vrouw hadden ieder een aparte slaapkamer. De eerste kamer in de rechter vleugel was die van Opa Hughes, terwijl de beide overige slaapkamers in die vleugel onbezet bleven.

Tegen middernacht was de stilte in Downhill weergekeerd en lag iedereen tussen de lakens.

- o -

Tegen twee uur in de nacht werd Templar plotseling wakker door een geluid van stemmen. Hij bleef enkele ogenblikken doodstil liggen, richtte zich dan op en stapte het bed uit, Maryse lag rustig te slapen en zonder enig geluid te maken, trok hij een kamerjas aan en schoot in zijn slippers. Terwijl hij een sigaret aanstak luisterde hij aandachtig naar de stemmen, die uit de kamer, die rechts van de zijne was gelegen, kwamen, uit de kamer van Irwin Caniff dus.

Op zijn tenen sloop hij naar de muur en legde er zijn oor tegen aan. Nu kon hij heel duidelijk horen wat er gezegd werd.

— ...ik zweer je, Vivian, zei Irwin Caniff, dat ik helemaal niet te veel had gedronken. Ik stelde me alleen maar aan.

— Maar waarom deed je dat dan? vroeg de stem van Vivian Hughes.

— Door de indruk te wekken dat ik te veel had gedronken, zou je man waarschijnlijk voorstellen dat ik op Downhill zou blijven overnachten. Hierdoor zou ik dus dichterbij jou zijn en misschien had ik zelfs gehoopt je te kunnen ontmoeten nadat iedereen was ingeslapen.

— Waarom ben je dan niet naar mijn kamer gekomen?

— Omdat die naast de kamer van je man ligt en ik dat te gevaarlijk vond. Ik had gehoopt, dat je mijn comédie zou hebben doorzien en naar mij toe zou zijn gekomen. Ik heb er op liggen wachten. Je zag, dat ik nog niet geslapen had toen je binnenkwam.

Er klonk het zwakke geluid van een zoen en toen vervolgde Vivian:

— Ik was de hele avond doodzenuwachtig vanwege dat verhaal van die ouwe gek. Vanmiddag viel toevallig onder het spelen zo'n gouden beeldje van de vleugel. Begrijp je nu dat ik een beetje nerveus was?

— Ja, lieveling, ik begrijp het. Kon je je maar losmaken van je man. Je weet dat ik nog steeds op je wacht, Vivian. En ik zal altijd op je blijven wachten.

— Ik kan toch niet, Irwin. Wat voor een reden moet ik opgeven? En zie je dan niet in, dat het onverantwoordelijk zou zijn om zo maar een vermogen weg te gooien? Als die ouwe gek vandaag of morgen sterft erft Larry het hele vermogen. En dat wordt ruw geschat op ongeveer honderd vijftig duizend pond. Larry is ook hard bezig krankzinnig te worden en als dat zo is krijg ik het beheer over het vermogen en kan ik me van Larry laten scheiden nadat hij in een inrichting is opgenomen. Dan zal ik vrij zijn en toch een vermogen achter mij hebben staan, Irwin. We zijn nog jong. Jij bent pas acht en veertig en ik vier en veertig. We kunnen nog gemakkelijk dertig jaar met elkaar leven.

— Ik heb maling aan al het geld, Vivian. Je weet dat ik zelf ook niet onvermogen ben. Ik bezit aardig wat grond, effecten, een schitterend landhuis, bij elkaar toch zeker wel een dertig duizend pond waard.

— Je vergeet, Irwin, dat ik een luxe vrouw ben, die heel wat geld nodig heeft. Ik heb altijd in luxe kunnen leven en zou er onmogelijk afstand van kunnen doen. Begrijp je dan niet, dat wij elkaar ongelukkig zouden maken indien ik met je zou trouwen zonder mijn eigen geld mee te brengen?

— Neen, dat kan er bij mij niet in. Ik kan niet inzien, dat geluk afhankelijk is van een banksaldo.

— Domme jongen, toch. Heb nog even guld, Irwin. Er komt misschien sneller een bevredigende oplossing dan wij samen wel denken. Kom, geef me een kus.

Een tijd lang werd er geen woord gespro-

ken en juist toen Templar weer naar bed terug wilde keren zei Irwin Caniff:

— Zelfs al zou Larry gek worden dan nog kan hij wel twintig jaar leven. Dan ben ik bijna zeventig.

— Maar ik heb je gezegd, Irwin, dat ik Larry op laat nemen in een inrichting, zodra hij werkelijk krankzinnig wordt en dat ik dan een echtscheidingsprocedure aanhangig maak. Kom, laten we er niet verder over spreken. Wees eens lief voor me....

Toen hoorde Templar niets meer. Hij wachtte nog een minuut of tien, doch alles bleef nage-nog stil in de kamer naast hem. Toen keerde ook hij naar bed terug.

- 0 -

De volgende morgen was iedereen tijdig aan het ontbijt present met uitzondering van kolonel Hughes. Vivian zond Hannibal naar zijn kamer om te zien waar de heer des huizes bleef en enkele ogenblikken later keerde de oude butler totaal overstuur en lijkbleek terug in de eetkamer.

— Hannibal, wat is er gebeurd? vroeg Vivian Hughes. Waarom zie je zo bleek? Is er iets met kolonel Hughes?

— Ja.. madame, de kolonel.. de kolonel..

— Nou, wat is er dan in vredesnaam? drong mevrouw Hughes aan.

— De kolonel is.. is

— Wat is er gebeurd, Hannibal? vroeg Templar streng.

— De kolonel is....

— Dood? vroeg Templar.

— Ja, sir.

Er viel een lange, pijnlijke stilte in de eetkamer. Niemand waagde het een woord te spreken. Templar beduidde Hannibal hem te volgen en met de oude butler liep hij naar de slaapkamer van de kolonel.

Deze lag in pyama onder de dekens. Tussen de tanden hield hij een Gouden Baori geklemd..

Templar bleef enkele ogenblikken aandachtig naar het gebronsde gelaat staren. Van een lijk-kleur was totaal geen sprake. De ogen waren gesloten en de snor stond nog even fier als de avond te voren. Slechts het beeldje van de Gouden Baori maakte een zonderlinge indruk in de mond van de dode. Voorzichtig trok Templar de lakens weg en toen ontdekte hij, dat kolonel Larry Hughes niet gestorven was door de macht van de Gouden Baori, doch door de hand van een moordenaar....

Het pyama-jasje alsmede het bovenlaken was donkerrood gekleurd van het bloed, dat uit een diepe wonde in de borst scheen te zijn gekomen. Voorzichtig knoopte hij het jasje los en onderzocht de wond, die aan de linkerzijde van de borst ter hoogte van het hart was toegebracht door een breed, scherp voorwerp. Waarschijnlijk een dolk of kris.

Hij lichtte de oogleden op, betastte de ledematen en constateerde, dat de dood ongeveer drie uur geleden moest zijn ingetreden, dus die ochtend om omstreeks vijf uur.

— Ja, Hannibal, de kolonel werd vermoord. Hij werd vermoord door iemand, die deze nacht in dit huis heeft doorgebracht.

Zijn blikken dwaalden door de kamer heen en bleven plotseling rusten op een plaats op het tapijt vlak naast het bed. Hij bukte zich en pakte een klein zwart haakje op, dat hij zonder het te bekijken in de zijzak van zijn colbert liet glijden.

— Kom, Hannibal, wij kunnen hier niets meer doen. We zullen dokter Welsh en de politie waarschuwen.

In de eetkamer teruggekeerd bleef Templar enkele ogenblikken staan voor de figuur van Vivian Hughes. Zy hilde niet, zei geen woord doch staarde strak naar de vloer.

— Mevrouw Hughes, het spijt me U te moeten bevestigen, dat Uw echtgenoot is overleden. Hij stierf om ongeveer vijf uur deze morgen. . . . Uw echtgenoot werd. . . . vermoord. . . .

Toen barstte Vivian Hughes in snikken uit. Maryse bracht haar naar een stoel en Irwin Caniff kwam met een glas water aandragen.

— Ik wist het wel, jammerde ze. Ik wist wel, dat hem vannacht iets zou overkomen. . . . gistermiddag wist ik het reeds. . . . toen dat beeldje van de vleugel viel. . . . Ik had hem al zo vaak gezegd die dingen het huis uit te doen, maar hij wilde nooit naar me luisteren.

— Maar Uw man stierf niet door de macht van de Gouden Baori, mevrouw Hughes, vervolgde Templar. Hij stierf niet zoals sergeant Hoover of het statthoofd van de Torai's. Uw man werd doodgestoken met een scherp voorwerp, dat dwars door zijn hart ging. Hij werd door een mens van vlees en bloed vermoord en wat nog erger is door één van ons hier aanwezig.

— O, God, was ik gisteravond maar naar huis toe gegaan, zuchtte Irwin Caniff. Nu sta ook ik onder verdenking, terwijl ik met de hele zaak niets te maken heb.

— Het was Uw eigen wil om niet naar huis

te gaan, Mr. Caniff, antwoordde Templar. Niemand zou U hebben tegengehouden indien U had willen gaan.

— Wat bedoelt U?

— Precies wat ik zeg.

Templar liep naar de telefoon, keek even op het lijstje met de nummers en verbond zich dan met het huis van Dr. Welsh.

— Dokter Welsh, U spreekt met één van de gasten van kolonel Hughes. Ik zou U dringend willen verzoeken onmiddellijk naar Downhill te komen aangezien kolonel Hughes is overleden.

Hij hing onmiddellijk op, keek andermaal op het lijstje en draaide dan weer een nummer.

— Dominee Pollack, U spreekt met een van de gasten van Kolonel Hughes. Ik zou U vriendelijk willen verzoeken onmiddellijk naar Downhill te willen komen aangezien kolonel Hughes is overleden en zijn weduwe wellicht Uw geestelijke steun nodig heeft.

Weer bing hij op, belde dan de telefoniste en vroeg een ijlgesprek aan met Scotland Yard te Londen.

Binnen zes minuten kwam het gesprek door. Templar liet zich verbinden met inspecteur Marlowe en even later kwam de politiemans aan de lijn.

— Hallo, inspecteur Marlowe, U spreekt met Sir Neville Carlisle. Ik ben hier te gast bij kolonel en mevrouw Hughes op Downhill, een villa, die even buiten Chelmsford gelegen is. Een kilometer of vijftig van Londen. Kolonel Hughes werd vannacht vermoord door een steek met een scherp voorwerp in het hart. Zoudt U onmiddellijk met de mannetjes van de dactyloscopische dienst hierheen kunnen komen? Ik zal de plaatselijke politie wel waarschuwen.

Hij hing op en wilde zich tot de weduwe wenden toen er gebeld werd en Hannibal even later dokter Welsh binnenliet. Templar liep met de geneesheer de trap op naar de slaapkamer van het slachtoffer.

— Steek met een scherp voorwerp door het hart, sprak Templar. Dood moet onmiddellijk zijn ingetreden, ongeveer om vijf uur vanmorgen.

Dokter Welsh wierp Templar een afkeurende blik toe en zei:

— Hebt U het lijk soms reeds onderzocht?

— Inderdaad. Hannibal ontdekte het en ik was de eerste na de butler die de kamer betrad.

— U had dit aan mij moeten overlaten, sir, zei de geneesheer geprikkeld. Ik begrijp niet goed, waar U de inpertinentie vandaan hebt ge-

haald. U bent toch niet bevoegd om een doodsoorzaak vast te stellen?

— Toch wel, waarde collega, ik ben zelf arts.

— U?

— Ja, ik. Mijn naam is Sir Neville Carlisle en ik ben woonachtig in Londen.

— O, U bent zeker één van die doktoren uit Hartley Street, hè? vroeg de arts op geringschattende toon. (Hartley Street is een straat in Londen, welke bijna uitsluitend bewoond wordt door zeer bekende doktoren en specialisten.)

— Neen, ik woon niet in Hartley Street maar op St. James Square. Bovendien heb ik voor mijn genoegen medicijnen gestudeerd en oefen ik geen practijk uit.

Dokter Welsh keek de avonturier vernietigend aan en zei:

—O.

Toen begon hij het lijk te onderzoeken. Na een minuut of vijf was hij met zijn werk gereed. Hij liep naar de wastafel en begon zijn handen te wassen.

— En? vroeg Templar. Wat is Uw oordeel?

— Steek door het hart, dood is onmiddellijk ingetreden. Hij moet ongeveer een uur of vier dood zijn.

— Precies wat ik zei. Ik heb Scotland Yard inmiddels gewaarschuid.

— Scotland Yard? Maar U had de plaatselijke politie van Chelmsford moeten waarschuwen.

— Dat laat ik aan U over, collega. Maar ik had onmiddellijk door dat deze moord uiteindelijk toch bij Scotland Yard terecht zou komen en daarom heb ik inspecteur Marlowe maar onmiddellijk opgebeld.

Even later betrad dominee Pollack de kamer. Hij bleef enkele ogenblikken met gesloten ogen en gevouwen handen naast het bed staan en keerde zich toen om.

— Hebt U mij opgebeld? vroeg hij aan Templar.

— Om U te dienen eerwaarde, antwoordde de avonturier. Maar het lag in mijn bedoeling, dat U zich om de weduwe zou bekommeren in plaats van om de afgestorvene. Hier kan geen menselijke hulp meer baten. Mevrouw Hughes is danig overstuur.

— Ik hoop, dat U mij vrij zult laten in de wijze waarop ik mijn ambt als geestelijke wens uit te voeren, Mr. . . . eh. . . .

— Mijn naam is Sir Neville Carlisle. Ik ben niet in het minste van plan U daarbij in de weg te staan, eerwaarde, ik dacht alleen er goed aan te doen U er op te wijzen. Als U mij

niet kwalijk neemt zal ik mij nu terugtrekken om de plaatselijke politie te waarschuwen.

Templar verliet de slaapkamer van kolonel Hughes en keerde naar de salon terug, waar het gehele gezelschap nog steeds in triestige stemming bijeen zat.

Hij belde de plaatselijke politie in Chelmsford op en een kwartiertje later betrad inspecteur Cooper met enkele agenten de woning waar het misdrijf had plaats gevonden. De politieman zette zijn schreden onmiddellijk naar de slaapkamer van de vermoorde om een onderzoek in te stellen, terwijl de agenten wat lummelig op de parterre-verdieping bleven rondhangen en er voor zorgden, dat niemand het huis zou verlaten.

Na een half uurtje betraden inspecteur Cooper, dokter Welsh en dominee Pollack de salon.

— Wie van U is Sir Neville Carlisle? vroeg inspecteur Cooper.

Templar deed enkele stappen naar voren . . . ging vlak voor de inspecteur staan.

— Kan ik U ergens mee van dienst zijn, inspecteur? vroeg hij.

— Hoe kwam U er toe eerst Scotland Yard te waarschuwen en toen pas mij? vroeg de inspecteur.

— Mijn gezond verstand zegde mij, dat deze moord uiteindelijk toch bij Scotland Yard terecht zou komen aangezien de plaatselijke politie van Chelmsford niet in staat geacht mag worden een dergelijke moordzaak op te lossen, luide het antwoord.

— Sir Neville, ik verzoek U beleefd goed op Uw woorden te letten en geen beledigingen uit te spreken tegen ons politiecorps. U moet er van overtuigd zijn, dat U evenals alle overige aanwezigen hier verdacht wordt van moord op kolonel Hughes.

— Ik ben mij er volkomen van bewust, dat de plaatselijke politie van Chelmsford voorlopig niets anders kan doen dan tot deze conclusie komen, inspecteur. Niemand en niets kan mij echter beletten eerst Scotland Yard op te bellen en dan de plaatselijke politie.

— Vertelt U mij liever eens in welke verhouding U tot de overledene stond? vroeg Cooper.

— Ik was sedert zeer korte tijd met kolonel Hughes bevriend, luidde het rustige antwoord.

— Hoelang?

— Eh. . . . precies een en twintig uur. Mijn vriendin en ik kwamen gistermiddag hier aan op verzoek van Mr. Dystel, de zwager van kolonel Hughes. Ik had de kolonel echter eerst een jaar of twintig geleden ontmoet.

— U was dus geen intieme huisvriend?

— Neen, dat kan ik niet beweren. Ik kwam hier om de Kerstdagen door te brengen.

Dit was ongeveer het soort vragen, die inspecteur Cooper aan alle aanwezigen stelde en toen de klok in de eetkamer twee uur sloeg en Hannibal de komst van de heren van Scotland Yard aankondigde was inspecteur Cooper nog niets wijzer geworden dan enkele uren geleden.

Inspecteur Marlowe's optreden verried de geroutineerde speurder, aan wiens oog niet veel kon ontgaan. Hij nam de zaak van inspecteur Cooper over en na enige tijd verliet deze met zijn uit de klei getrokken agenten het landhuis.

HOOFDSTUK IV.

Waarin Maryse Choisy als onderpand dienst doet en Templar een onderhoud heeft met iemand, die laat in de middag nog in een ochtendjas rondloopt.

Inspecteur Marlowe voerde een lang gesprek met John Templar, die geenszins van de moord verdacht werd. De politiemans wist, dat Sir Neville Carlisle de beruchte John Templar was, doch door een gentleman-agreement was hem het zwijgen opgelegd. Hij wist ook, dat John Templar nooit zijn activiteit uit zou breiden tot het begaan van laffe moorden.

— Hebt U er enig idee van wie de moord gepleegd kan hebben, Sir Neville? vroeg Marlowe.

— Neen, nog niet. Er komen meerdere personen voor in aanmerking. In de eerste plaats de oude kapitein George Hughes, de vader van het slachtoffer. Opa Hughes is acht en zeventig jaar en volkomen krankzinnig. Weliswaar nog niet gevaarlijk, doch vannacht kan de moordzucht hem te pakken hebben gekregen. Ik heb hem overigens nog niet gezien. Verder hebben we Vivian Hughes, de weduwe, die een slecht huwelijk heeft gehad met haar man en die in het geheim een verhouding onderhoudt met de buurman van Downhill, Irwin Caniff, die vannacht eveneens onder dit dak sliep. Vannacht waren Vivian Hughes en Irwin Caniff enkele uren in zijn slaapkamer samen. Ernest Hughes is de vijf en twintigjarige zoon, die volgens mij niet in aanmerking kan komen. Het is een stille jongen, die nauwelijks opgemerkt wordt. En dan natuurlijk het personeel: de butler Hannibal, het keukenmeisje Amelia en het kamer-

meisje Mary, alle drie volgens mij niet in staat om een moord als deze te plegen.

— Blijven dus als verdachten: kapitein George Hughes, bijgenaamd „de gek”, Vivian Hughes, sedert kort weduwe, en Irwin Caniff, de hartstochtelijke minnaar van de weduwe, resumeerde inspecteur Marlowe.

— Juist.

Vervolgens begaf inspecteur Marlowe zich in gezelschap van Templar en de mannen van de dactyloscopische dienst naar de plaats van het misdrijf, waar foto's genomen werden, vingerafdrukken verzameld en waar inspecteur Marlowe lange tijd met de politiedokter in gesprek bleef betreffende de doodsoorzaak en het wapen waarmee de funeste wonde was toegebracht.

Het vreemdste van alles vond inspecteur Marlowe wel het beeldje van de Gouden Baori, dat nog steeds in de mond van het lijk stak. Hij nam het er met zijn zakdoek uit, liet het op vingerafdrukken onderzoeken en vroeg Templar:

— Weet U wat dit te betekenen heeft, Sir Neville?

Templar vertelde de inspecteur de legende van de Gouden Baori. Hij vertelde ook, dat de dag te voren het beeldje van de piano was gevallen toen Maryse Chopin speelde doch hij verzweeg, dat hij enkele uren te voren naast het bed een klein zwart haakje had opgeraapt, dat nog steeds in zijn zak zat.

— Nou, dan zullen we maar eens beginnen met het ondervragen van de aanwezigen, zei inspecteur Marlowe.

— Kan ik toestemming van U krijgen het huis een ogenblik te verlaten, inspecteur? vroeg Templar.

— Waarom?

— Om iets uit te zoeken, dat wellicht voor het onderzoek van belang kan zijn. Mijn vriendin, Miss Choisy blijft als onderpand achter.

— Uitstekend, Sir Neville, maar stelt U mij van al Uw ontdekkingen op de hoogte. Ik werk graag met U samen, doch blijf graag van Uw activiteit op de hoogte.

Templar knikte en verliet de kamer. In de hall ontmoette hij Hannibal.

— Hannibal, luister eens goed naar me. Herinner je je, dat jij gistermiddag de salon binnenkwam toen ik piano zat te spelen?

— Ja, sir, antwoordde het factotum.

— Je ging toen naar mevrouw Hughes toe en fluisterde haar iets in het oor waarop jullie beiden de salon verlieten. Ik neem aan, dat er

iemand was om mevrouw Hughes te spreken. Is dat juist?

— Ja, sir.

— Ik zag namelijk, dat mevrouw Hughes' gezicht een vreemde uitdrukking aannam toen je haar iets vertelde. Wie was die persoon, die mevrouw Hughes wenste te spreken?

— Een zekere Irwin Milton, sir.

— Kwam hij wel meer op Downhill?

— Ik heb hem twee maal hier gezien, sir. Gisteren kwam hij voor de derde maal.

— Kende kolonel Hughes hem ook?

— Dat geloof ik niet, sir. Mevrouw Hughes ontving hem altijd in de kleine salon voor de eetkamer en hij bleef nooit langer dan een kwartier.

— Woont hij in Chelmsford?

— Neen, in Londen, sir.

— Je wordt bedankt, Hannibal.

— Tot. Uw dienst, sir.

Templar trok zijn jas aan, zette zijn hoed op en verliet de villa om naar de garage te gaan. Hij reed de kleine sportwagen naar buiten, draaide deze en vloog in duizelingwekkende vaart de oprijlaan af in de richting van de straatweg.

Een uur later had hij Londen bereikt. Hij reed naar St. James Square, ging zijn woning binnen en vroeg aan James of er iets bijzonders geweest was. Toen de reus negatief antwoordde ging Templar de salon binnen, ontdeed zich van jas en hoed, stak een cigaret op en nam het telefoonboek.

Hij sloeg de M op en zijn vinger gleed langs de talrijke namen omlaag totdat zij bij een naam bleef rusten, die Templar gezocht had.

Milton Howe, commissiennair in effecten, Haymarket 46, las hij en dan schreef hij naam en adres in zijn agenda. Nog geen vijf minuten later had hij zijn woning al weer verlaten en was hij in zijn sportwagen op weg naar Haymarket, waar hij stopte voor nummer 46.

Mr. Milton Howe bleek op dit adres zowel zijn kantoor als zijn domicillie gekozen te hebben. Het was eerste Kerstdag en het scheen, dat de commissiennair in effecten, die een kleine vrijgezellenflat bewoonde, zich die dag niet bijsater gehaast had. Toen hij Templar opendeed liep hij namelijk nog op een paar lederen pantoffels en hij was gekleed in een versleten ochtendjas.

— Mr. Howe? vroeg de avonturier.

— Dat ben ik.

— Mijn naam is Sir Neville Carlisle. Ik had U graag even willen spreken in verband met

mevrouw Hughes van Downhill bij Chelmsford.

Onmiddellijk na het horen van deze naam opende Mr. Howe de deur van zijn flat wijder om de avonturier binnen te laten. Hij ging hem voor naar een kleine, rommelige salon en verzocht hem plaats te nemen in een fauteuil, die de ligplaats scheen te zijn van een hond, welke zich in verre staat van ontharing bevond. Templar nam op het uiterste puntje plaats en zei:

— Mr. Howe, als ik me niet vergis hebt U gistermiddag een bezoek gebracht aan het huis van kolonel Hughes en een kort onderhoud gehad met mevrouw Hughes. Zou ik U mogen vragen naar de reden van dit bezoek?

— Zou ik U mogen vragen naar de reden van Uw nieuwsgierigheid? luidde Howe's wedervraag.

— Welzeker, Mr. Howe. U moet namelijk weten, dat kolonel Hughes vannacht vermoord werd.

— Vermoord? riep Howe verbaasd uit, doch tegelijkertijd verscheen er een uitdrukking van voldoening in zijn kleine oogjes.

— Ja, kolonel Hughes werd vermoord. U zult begrijpen, dat men dus iedereen, die de laatste dagen een bezoek aan Downhill gebracht heeft zal ondervragen.

— Bent U van de politie?

— Neen. U zoudt mij kunnen beschouwen als een particulier detective. De politie heeft de zaak in handen, doch is nog niet op de hoogte van Uw bezoek aan mevrouw Hughes. Het lijkt me beter, dat U het mij vertelt, aangezien ik van mening ben deze moordzaak sneller op te kunnen lossen dan Scotland Yard. Ik heb namelijk bepaalde aanwijzingen in handen, die mij sneller zullen doen vorderen dan de politie.

— In wiens opdracht stelt U een onderzoek in naar de moord op kolonel Hughes? vroeg Milton Howe.

— Zuiver uit eigen initiatief. Ik ben de gast op Downhill en ik ben besloten deze zaak op te lossen. Zoudt U mij nu willen vertellen waarom U mevrouw Hughes om een kort onderhoud verzocht. Ik geef U de verzekering, dat al hetgeen tussen ons gesproken wordt binnen deze vier muren zal blijven.

Milton Howe scheen gerustgesteld. Hij stak een cigaret op en zei:

— Sir Neville, zoals U weten zult ben ik commissiennair in effecten. Ik heb een behoorlijke zaak, doch zo af en toe wil ik er wel eens toe over gaan wat geld te lenen aan particulieren. Ongeveer twee jaar geleden ontmoette ik mevrouw Hughes in een clandestiene speel-

club. Zij had ontzettend veel verloren en de directie van de club begon het haar lastig te maken. Ik had een beetje medelijden met haar en bood haar aan haar het geld tegen een bepaalde rente te lenen opdat zij het geld aan de bank terug zou kunnen geven waardoor haar naam niet in opspraak gebracht zou worden.

— Hoeveel leende zij van U?

— Ik gaf haar drie honderd pond.

— Tegen welke rente?

— Eh... een procent of tien, geloof ik. Zo precies weet ik dat niet uit mijn hoofd.

— Een woekerrente dus.

— Noem het zoals U wilt. U moet goed begrijpen, dat er ontzettend veel risico aan zit om geld uit te lenen op dergelijke losse gronden.

— Zij vroeg U er toch niet om? Het aanbod kwam van Uw kant, zogenaam omdat U medelijden met haar had. Enfin, gaat U verder.

— Mevrouw Hughes betaalde mij aanvankelijk vrij regelmatig af. Ze sloeg wel eens een maand over, doch betaalde me een volgende keer dan het dubbele of iets meer. De laatste maanden is zij echter danig in gebreke gebleven. Daarom kwam ik gisteren naar haar toe om eens rustig met haar te spreken.

— Hoeveel staat er nog open?

— Twee honderd en tien pond, luidde het antwoord.

— En U bracht haar aan het verstand, dat zij dit bedrag binnen de kortst mogelijke tijd zou moeten betalen of dat U anders Uw vordering aan haar man zou voorleggen, niet waar?

— Zo ongeveer, ja.

— En wat antwoordde zij?

— Zij vroeg mij nog even geduld te hebben. Zij zou waarschijnlijk weldra in de gelegenheid zijn meer en sneller af te lossen. Ze stelde me voor mij onmiddellijk tien pond extra te geven, waarna zij mij het saldo in zeven maandelijke termijnen van dertig pond zou afbetalen. Bovendien zou ze me na de laatste termijn nog dertig pond rente betalen.

— Kreeg U de indruk, dat mevrouw Hughes radeloos was?

— Dat zijn de meeste vrouwen, die schulden hebben gemaakt zonder hun man er in te kennen, Sir Neville. Maar U moet mijn standpunt ook begrijpen.

— Ik begrijp Uw standpunt maar al te goed, luidde het antwoord. Hebt U er enig idee van waarop mevrouw Hughes doelde toen zij zei, dat zij weldra misschien in de gelegenheid zou zijn meer en sneller af te lossen?

— Neen, daar heb ik verder niet aan gedacht. Het zijn de gewone smoesjes, die iedere vrouw maakt wanneer zij om uitstel smeekt. Ik ben wel verplicht ze een beetje hardhandig aan te pakken anders kan ik naar mijn geld fluiten.

— U doet er ook beter aan het niet uit te lenen. Mr. Howe. In elk geval wordt U vriendelijk bedankt voor Uw inlichtingen. Tot ziens, Mr. Howe.

— O, eh... Sir Neville, ik kan er toch van op aan, dat U er met niemand over zult spreken, wel?

— Daar kunt U van op aan, Mr. Howe. Goeden middag.

Hij verliet de flat en reed in zijn sportwagen door de rustige straten van Londen, terwijl hij nadacht over hetgeen hij van Milton Howe had vernomen.

Was Vivian Hughes er werkelijk de vrouw naar om haar eigen man om het leven te brengen? Neen, luidde zijn antwoord. Hoewel de bewijzen tegen haar getuigde kon hij toch niet geloven, dat Vivian Hughes haar man had vermoord. Daarom keerde hij naar Downhill terug, waar hij een uurtje later aankwam.

Er heerste een gespannen atmosfeer in het landhuis toen Templar de hall binnenkwam. Alle gasten zaten nog precies zoals enkele uren geleden in de grote eetkamer in de rechter vleugel van het huis en inspecteur Marlowe zat voor de tafel achter een notitieboekje.

Toen Templar binnenkwam stond Marlowe onmiddellijk op. Hij nam de avonturier bij de arm en nam hem mee naar de eerste verdieping zonder een woord te zeggen. Hier opende hij de deur van één der slaapkamers in het hoofdgebouw en toonde Templar de persoon, die languit op het bed lag.

Het was Ernest Hughes, de zoon van de kolonel. In zijn mond zat een Gouden Baori, terwijl zijn witte overhemd donkerrood gekleurd was van het geronnen bloed.

Ernest Hughes? mompelde Templar verwonderd. Ook vermoord?

— Ja, Sir Neville. Ik zou wel eens willen weten wat hier achter zit. En hij heeft ook al zo'n gek ding in zijn mond.

— Wanneer is het gebeurd?

— Kort nadat U weg bent gegaan. Ik gaf alle personen gelegenheid naar hun kamers te gaan, waar Hannibal hen iets te eten bracht. Ik gaf hen een uur de tijd, terwijl ik het huis doorzocht en met Londen telefoneerde. Een uur

later liet ik door mijn mannetjes iedereen weer beneden komen. Sergeant Hopkins ontdekte toen de moord. Hebt U nog iets ontdekt?

Templar vertelde van zijn bezoek aan Milton Howe, die de dag te voren een kort onderhoud had gehad met mevrouw Hughes.

— Gut, dat zou een motief tot de moord kunnen zijn. Maar ik geloof niet, dat zij het gedaan heeft. U?

— Ik weet het niet, inspecteur. Ik weet het werkelijk niet.

— De persoon die kolonel Hughes vermoord heeft moet ook de moord op Ernest Hughes op zijn geweten hebben. En het lijkt me onwaarschijnlijk, dat een moeder haar eigen kind vermoordt. Vind U ook niet?

— Dat lijkt inderdaad onwaarschijnlijk, peinsde Templar hardop.

— Ik voel meer voor die Irwin Caniff, als U het mij vraagt. Hij was verliefd op mevrouw Hughes, hij wilde met haar trouwen. Kolonel Hughes stond hem daarbij in de weg. Daarom ruimde hij hem op. Mevrouw Hughes kwam hierdoor vrij, kreeg bovendien een erfenis en zou met hem kunnen trouwen.

— Maar waarom zou Irwin Caniff de zoon des huizes vermoorden?

— Om te voorkomen, dat een deel van de erfenis naar hem toe zou gaan.

Dit motief klonk inderdaad aannemelijker dan Templar verwacht had, doch onwillekeurig werd zijn aandacht weer gevestigd op de figuur van Vivian Hughes, terwijl zijn vingers in de zak van zijn colbert met het zwarte haakje speelde. Hij had het ding nog steeds niet kunnen thuisbrengen en pijnigde zijn hersens waar het vandaan zou kunnen komen. Hij wilde het echter niet aan de inspecteur laten zien om te voortkomen, dat deze op een eventueel dwaalspoor gebracht zou worden.

— En waren alle aanwezigen op hun kamers tijdens de afzonderlijke lunch? vroeg Templar.

— Ja, voor zo ver ik heb kunnen nagaan wel.

— Alle slaapkamers bevinden zich op de gang op de eerste verdieping. U had er één of twee van Uw mannetjes neer moeten zetten om te voorkomen, dat iemand zijn kamer zou hebben verlaten. Eens zien, wiens kamer ligt het dichtst bij die van Ernest?

— De kamer van Irwin Caniff, antwoordde Marlowe. Daar heb ik ook al aan gedacht. Zijn kamer ligt vlak naast die van de jongen. Hij hoefde nog geen drie meter over de gang te lopen.

— Er zijn helemaal geen sporen van een worsteling gevonden, wel?

— Neen, niets van die aard. Het schijnt, dat de jongen plotseling is overvallen door iemand, die hij heel goed heeft gekend en die dus zonder argwaan te wekken zijn kamer binnen kon komen.

— Werd de kamer van de kolonel, die er vlak naast ligt, ook niet bewaakt?

— Neen. Deze kamer was alleen afgesloten en ik had de sleutel in mijn zak. Kolonel Hughes is de enige, die niet onder verdenking staat.

— En ik natuurlijk. Want ik was in Londen.

— Vanzelfsprekend, Sir Neville. Mijn mannen zijn thans bezig alle kamers te doorzoeken naar het corpus delicti, het wapen waarmee de beide moorden werden gepleegd.

— Werden beide moorden met hetzelfde wapen gepleegd?

— Volgens onze dokter wel, ja. Kom, ik ga verder met het verhoor.

— Wil ik U er mee helpen?

— Uitstekend, Sir Neville. Wie wenst U te ondervragen?

— Mevrouw Hughes.

— Gaat Uw gang. Ik heb haar nog zo goed als niets gevraagd en ik moet bekennen, dat ik er nooit erg op gebrand ben geweest verdrietige vrouwen een verhoor af te nemen. Ik zal haar wel naar U toe sturen.

Templar ging naar de salon en even later trad mevrouw Hughes binnen.

— Mevrouw Hughes, ik wil in de eerste instantie uitdrukking geven van mijn welgemeend medeleven met het smartelijk verlies, dat U deze morgen heeft getroffen. Eerst Uw echtgenoot en kortgeleden Uw zoon. Ik heb evenwel de indruk, mevrouw Hughes, dat U een vrouw bent van energie, die begaafd is met een grote dosis wilskracht. Daarom neem ik aan, dat U inspecteur Marlowe en mij, — ik zal de inspecteur bij het onderzoek ter zijde staan — zoveel mogelijk zult helpen om dit mysterie op te helderen. Uiteraard zult U begrijpen, mevrouw Hughes, dat alle aanwezigen min of meer onder verdenking staan. Dus U ook. . . . mevrouw Hughes. Het zal aan U zelf liggen of deze verdenking opgeheven zal worden dan wel verzwaaard. Zoudt U mij enkele vragen willen beantwoorden?

— Wat wilt U weten, Sir Neville.

— Had U een goed huwelijk?

— Neen. Sedert mijn man uit Kenya terug is gekomen is ons huwelijk nooit meer goed geweest. Vroeger was alles prachtig, doch wij za-

gen elkaar slechts eens in de drie jaar. Daardoor hebben wij nooit de gelegenheid gehad elkaar goed te leren kennen. De laatste jaren heb ik Larry echter als een bruto gezien, een militair, die iedereen dacht te kunnen bevelen. Ons huwelijk was sedertdien een catastrofe.

— U heeft een . . . verhouding met een andere man, niet waar?

Ze keek hem doordringend aan en vroeg koel:

— Hoe komt U daarbij?

— Mevrouw Hughes, het is in Uw eigen belang de waarheid te spreken. Hoe ik weet wat ik U zeg doet weinig ter zake. Het is mij bekend, dat U een verhouding hebt met Mr. Irwin Caniff. Is dat juist.

Het duurde even voor ze antwoord gaf. Toen zei ze zachtjes:

— Ja, dat is zo. Larry was gemeen en hard voor me en ik hunkerde naar een beetje liefde. Opa was krankzinnig en maakte me het leven zuur met zijn onzin. Toen kwam Irwin. Hij was attent en lief voor me. Hij gaf me wat ik nodig had. Kunt U dan begrijpen, dat ik me heb laten gaan?

— Misschien wel, ja. Uw man stond U echter in de weg. Irwin Caniff wilde met U trouwen, doch U wilde geen echtscheiding aanvragen, niet waar?

— Ja, dat is zo.

— De enige mogelijkheid om toch met Irwin Caniff te trouwen wat dat Uw man zou sterven of krankzinnig zou worden waardoor U hem zou kunnen laten opnemen in een psychiatrische inrichting.

Ze keek hem voor de tweede maal onderzoekend aan en vroeg dan langzaam:

— U wilt toch niet zeggen, Sir Neville, dat U mij verdenkt van de moord op mijn man en mijn eigen zoon?

— Ik kan me niet herinneren iets dergelijks gezegd te hebben, mevrouw. Hetgeen niet wegneemt, dat U er evenzeer van verdacht wordt als enkele andere personen.

Ze stond op en maakte aanstalten om bruusk de kamer uit te lopen. Doch voor ze de deur opende, keek ze hem koel en vernietigend aan. Ze zei:

— Als U bij deze insinuatie blijft, Sir Neville, zult u van mij geen enkel antwoord meer behoeven te verwachten en weiger ik met u verder te praten.

— Zelfs wanneer ik u vraag, waarom Milton Howe het u steeds zo lastig maakt? vroeg Templar temend.

Vivian Hughes scheen plotseling te verlammen. Ze liet de knop van de deur los en wandelde naar haar stoel terug.

— Dus dat weet u . . . ook al? vroeg ze fluisterend.

— Ik weet nog veel meer, mevrouw Hughes. Het lijkt me wenselijker wanneer u uw kaarten open op tafel legt. Probeer u uw eigen situatie eens goed te overzien. U had een slecht huwelijk met de man, die kort geleden vermoord werd. Bovendien had u een verhouding met een man, die u wilde trouwen, doch dit geprojecteerde huwelijk werd in de weg gestaan door de man, die vannacht vermoord werd. U had schulden bij een zekere Milton Howe, die u uiteindelijk slechts zou kunnen betalen met het geld van uw man, die vannacht vermoord werd.

— Maar waarom zou ik dan mijn eigen zoon vermoorden? riep ze hysterisch uit.

— Om te voorkomen, dat een gedeelte van de erfenis naar uw zoon zou afvloeien.

— Dat is een argument, dat nooit op gaat, Sir Neville. De rechtbank zou mij nooit op een dergelijk argument kunnen veroordelen. In ieder geval zeg ik nogmaals, dat u kunt doen wat u wilt, maar dat ik weiger verder met u over deze moorden te praten. In de eerste plaats bent u mijn gast en ik behoeft niet te dulden dat een van mijn gasten mij ondervraagt. Bovendien bent u niet van de politie en beschikt u over geen enkele officiële bevoegdheid. En dan weiger ik met wie dan ook te praten zonder dat ik eerst mijn advocaat heb geraadpleegt. Ik ben niet gewend in moordzaken te getuigen en ik sta op juridische bijstand in een dergelijke aangelegenheid.

— U schijnt niet te willen inzien, Mevrouw Hughes, dat ik hier niet zit als vertegenwoordiger van de wettelijke macht, doch eerder als een vriend van uw broer, van Dean Dystel, en dat ik bereid ben u overal en altijd te helpen waar en wanneer het mij maar mogelijk is. Indien u werkelijk onschuldig bent, zult u moeten beginnen mij daarvan te overtuigen alvorens ik het anderen zal kunnen doen. Ziet u dat niet in?

— Het kan me niet schelen wat ik al dan niet moet inzien. Ik weiger ieder antwoord zolang mijn advocaat niet naast mij zit. Dat is mijn laatste woord. Goedenmiddag, Sir Neville.

Ze stapte naar buiten en sloeg de deur met een harde slag achter zich dicht. Templar stak een sigaret op en dacht na, dacht heel lang na . . .

HOOFDSTUK V.

Waarin trein No. 1496 een kwartier vertraging heeft ten gevolge van de mist en Templar zich in de slaapkamer van een verloofd paartje verbergt.

Doch Vivian Hughes zou nooit meer de gelegenheid krijgen om naast haar advocaat gezeten antwoord te geven op vragen van John Templar of inspecteur Marlowe. In de nacht, die volgde op deze troosteloze eerste Kerstdag werd zij vermoord op dezelfde wijze zoals haar man en zoon. Ook in haar mond stak een Gouden Baori.

— Hoeveel van die dingen had jij eigenlijk bij je? vroeg Templar des morgens aan Dean Dystel.

— Een stuk of zes.

— En hoeveel heb je er nog?

— Dat weet ik niet. Ze zitten in mijn koffer. Waarom.

— Wel, we hebben er nu al drie maal een uit de mond van een lijk gehaald. In de salon staat die van jou nog op de piano. Die in Larry's kamer is verdwenen en die in de kamer van Opa Hughes staat er ook nog. Ze moeten er dus twee uit je koffer gehaald hebben.

— Kom maar mee naar mijn kamer. We zullen zien.

Er bleken inderdaad enkele beeldjes te ontbreken.

— Zeg me nu eens precies hoeveel je er bij je had, Dean, drong Templar aan.

— Zes. Ik weet het heel zeker, want bij de douane moest ik ze aangeven.

— Zes, antwoordde Templar. En hier heb je er drie. Er zijn er dus drie uitgehaald. En dat betekent volgens mij, dat er...

— Je wilt toch niet beweren, dat er nog iemand vermoord zou worden?

— Dat wilde ik nu juist wel zeggen, Dean. Dat derde beeldje uit jouw koffer dient voor het laatste slachtoffer.

— En wie zal dat zijn?

— Als ik dat wist, kon ik hem waarschuwen. Het schijnt, dat er iemand is, die iets tegen de Hughes-familie heeft. Volgens mij zijn er maar twee personen, die nog in aanmerking komen om in dit familiedrama een rol van vermoorde te spelen.

— En dat zijn?

— Opa Hughes en jij.

— Ik? Maar waarom in vredssnaam?

— Tja, als ik dat wist was ik al een eind verder. Heeft inspecteur Marlowe je eigenlijk al ondervraagd?

— Verdenkt hij je?

— Ja.

— Neen, ik geloof het niet. Waarom zou ik ook onder verdenking staan? Wat voor belang had ik bij de dood van Larry, Vivian en Ernest? Bovendien was Vivian mijn eigen zuster en je ziet me toch niet aan voor iemand, die zijn eigen zuster zou vermoorden.

— Neen, antwoordde Templar peinzend. daar heb ik je tenminste nooit voor aangezien, Dean. Enfin, de toekomst zal ons wel leren wie de moordenaar is.

Templar draaide zich om en liep de trap op naar de eerste verdieping. Voor de kamer van Opa Hughes bleef hij staan. Even luisterde hij aan de deur en ging dan naar binnen.

De oude man was bezig met zijn spoorrein, die hij vanwege de vele gasten op Downhill maar niet op de gang had laten lopen. Hij had zich in zijn kamer teruggetrokken.

— Goeiemorgen, Opa, begroette Templar de oude man.

De avonturier had het plan opgevat eens een praatje met de oude man te maken omdat hij uit ervaring wist, dat gekken soms verdraaid rake en ware dingen konden zeggen zonder dat ze het zelf wisten.

— Mørge, stationschef, begroette de oude man hem. Trein 1496 heeft een kwartier vertraging door de mist, chef. Ik zal hem op spoor 29 binnen laten komen. Goed?

— Uitstekend, hoor.

Hij ging op zijn hurken naast de oude man zitten en stak een cigaret op.

— Zeg, Opa, luister eens naar me. Weet U, dat Uw zoon Larry vermoord is?

Zonder van zijn schakelkastje op te zien antwoordde de man:

— Hebben ze Larry vermoord? Prachtig, dan heeft hij zijn verdiende loon, de schelm. Dat jong heeft nooit naar me willen luisteren. Hij had maarschalk kunnen worden als hij niet zo veel gezopen had.

— En Vivian, Uw schoondochter hebben ze ook vermoord.

— Nog beter. Dat werd heus de hoogste tijd, hoor. Ik had het graag zelf gedaan, maar ik kon niet weg omdat trein 1496 nog niet binnen-

was. Als je wist wat die Vivian voor een kreng geweest is. Ze kon je het bloed onder de nagels wegzuigen. Maar, enfin, ze is dood, zeg je? Nou, des te beter, laten we dan maar geen woord meer over haar vuil maken. Pas op... daar komt trein No. 1496... tuut... tuut tuuuuuut...

Opa Hughes manoeuvreerde ijverig met de schakelkast en was een en al oog voor het kleine prutstreintje, dat langzaam het station binnenreed.

— Hoe vond U Ernest, eigenlijk, Opa.

— Ernest? Een rot jong in één woord. Ik mag lijden, dat ze hem ook vermoord hebben.

— Hij werd ook vermoord, Opa.

— Prachtig, dat is drie-nul. Wat een dag, wat een dag, ik heb altijd wel gezegd, dat de Hughes geen pest meer waard zijn nadat ik opgehouden had Zijne Majesteits wapenrok te dragen. Ah, die Ernest was toch zo'n ellendeling, precies zijn moeder en vader. Hoe kun je van een kruising tussen twee serpenteen een vredesduifje verwachten?

— Hebt U er enig idee van wie ze vermoord heeft?

— Wie ze vermoord heeft?

De oude man keek even op en schudde dan het hoofd.

— Neen, zei hij peinzend, neen, dat zou ik niet weten, chef. Ja, er moet natuurlijk iemand geweest zijn, die ze vermoord heeft, hé? Kunnen ze elkaar niet afgemaakt hebben? Ze gunden elkaar ook al niet het licht in de ogen. Misschien heeft Hannibal het wel gedaan in een vlag van weemoedigheid omdat hij laatst geen opslag had gekregen toen hij er om vroeg.

— Wanneer was dat?

— Eens even kijken, dat was in December 1928 als ik me niet vergis. Hij wilde toen twee shilling per week meer hebben, maar Larry zei hem, dat hij naar de bliksem kon lopen.

— Mocht Hannibal Uw zoon niet erg?

— Heb je wel eens iemand gesproken, jonge vriend, die mijn zoon wel mocht? Larry had zelfs een hekel aan zichzelf.

— U had dus een hekel aan Larry, Vivian en Ernest?

— Ja, ik haatte ze tot in de grond, waar ze nu ingestopt worden.

— Zou U ze zelf graag vermoord hebben?

— Reken maar, met mijn eigen handen, jongeman. Of, neen, ik had ze nog liever op de rails gelegd om ze door mijn Flying Scotchman te laten verbrijzelen.

— En waarom deed U het dan niet?

De oude man haalde de schouders op.

— Och, ja, waarom deed ik het niet. Een mens heeft tegenwoordig zoveel belangrijke dingen aan zijn hoofd, dat je het kleine soms verwaarloost. Neem nu trein No. 1496, die een kwartier vertraging had door de mist...

— Ja, ja, brak Templar hem af, ik kom nog wel eens een praatje maken, Opa. Tot ziens.

Maar de oude man hoorde het al niet meer. Hij was druk bezig een goederentrein te rangeren.

Templar verliet de kamer van kapitein George Hughes en liep naar de ruime salon waar hij Maryse ontmoette.

— Nog niets, John?

— Misschien, luidde het raadselachtige antwoord. Heb je Dean Dystel niet gezien?

— Ja, hij zit met inspecteur Marlowe en Sylvia Ferguson in de eetkamer. Wat denk jij er van?

— Wat ik er van denk is minder belangrijk dan wat inspecteur Marlowe er van denk, Maryse.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Daarmee wil ik zeggen, dat ik bang ben, dat inspecteur Marlowe bezig is in de verkeerde richting te zoeken.

De hele verdere dag verliep met verhoren en nog eens verhoren en inspecteur Marlowe noch John Templar schoten ook maar iets op. Hoofdinspecteur Slowgate had reeds een paar maal nijdig opgebeld en gevraagd of de moordenaar nu nog niet gegrepen was en dat Marlowe niet moest denken, dat hij er een prettige Kerstvacantie van kon maken.

Dergelijke opmerkingen stemde de inspecteur niet bijster vrolijk. Hij liep met een gezicht van een oorwurm het huis door van de ene vleugel naar de andere en van boven naar beneden. En langzaam verstreek ook de Tweede Kerstdag zodat eindelijk de duisternis inviel en om tien uur iedereen zich te ruste begaf.

Templar had snel enkele woorden gewisseld met Maryse en was iets eerder dan de anderen naar boven gegaan. Hij ging de kamer van Dean Dystel binnen en verstopte zich achter de zware gordijnen, die voor de vensters hingen. Na een minuut of tien kwamen Dean en Sylvia binnen. Zij ontkleedden zich en zonder een woord te zeggen kropen zij in bed. Enkele ogenblikken later was het stil en donker in de kamer van het verloofde stelletje.

Templar bleef roerloos achter de gordijnen

staan. Hij haalde nauwelijks adem en verroerde zich zo min mogelijk. Op gezette tijden wierp hij een blik op de verlichte wijzerplaat van zijn horloge. De uren kropen traag voorbij en zijn benen begonnen stijf te worden.

Buiten sloeg ergens een klok het middernachtelijk uur. En nog steeds stond Templar te wachten. Weer ging een uur voorbij, weer sloeg buiten een klok, en een uur later sloeg diezelfde klok twee maal.

Juist toen Templar besloten had er bij te gaan zitten trok een licht geruis zijn aandacht. Buiten de deur op de gang meende hij een vaag geluid te horen. De knop van de deur werd omgedraaid en een streep vaal licht viel de kamer binnen. Toen werd de deur weer geruisloos gesloten. Verscheidene minuten bleef het volmaakt stil in de kamer doch Templar voelde, dat zich een vierde persoon in het vertrek bevond.

Toen hoorde hij het zachte schuifelen van pantoffels over het zeil, dat de vloer van de slaapkamer bedekte. De nachtelijke indringer kwam behoedzaam en uiterst voorzichtig naderbij. Duidelijk kon Templar de zware ademhaling van de insluiper horen.

De zenuwen van de avonturier waren tot het uiterste gespannen, evenals zijn spieren trouwens en hij begon zich gereed te maken om toe te springen. Voorzichtig schoof hij de gordijnen enkele centimeters van elkaar en probeerde de kamer binnen te kijken. Het was er volslagen duister en hij kon nog geen hand voor ogen zien. De geheimzinnige gedaante stond nu stil voor het bed van het gelukkige paartje, dat diep in de armen van Morpheus lag verzonken.

Toen kon Templar zich niet langer bedwingen. Hij stak de zaklantaarn, die hij reeds in de hand hield aan, trok de gordijnen opzij en sprong naar voren in de richting waar het bed stond.

Er weerklonk een rauwe kreet, vervolgens de gil van een vrouw en toen de slapende stem van Dean Dystel, die in zijn slaap was gewekt.

Met de brandende lantaarn in de hand rende Templar naar de deur, draaide het knopje om en even later baadde het vertrek in een zee

van licht. Achter het bed, stijf tegen de muur gedrukt stond de gebogen gestalte van Opa Hughes. In zijn ene hand hield hij een langwerpige dolk met breed lemmet en in zijn andere hand een Gouden Baori...

— Precies wat ik dacht, Opa, merkte Templar op.

— Wat? riep Dean Dystel uit toen hij de oude man met het mes in de hand ontwaarde. Zeg, Neville, bedoel je dat Opa Hughes de moordenaar is?

— Dat is precies wat ik bedoel en wat ik reeds sinds gisteren vermoedde, Dean. En je mag van geluk spreken, dat ik dit vermoeden niet van me af heb kunnen zetten anders was jij morgenochtend ook wakker geworden met een Gouden Baori in je mond. Kom, Opa, ga maar eens met me mee.

De oude man, die het mes en het beeldje had laten vallen, sribbelde niet tegen en liet zich gewillig meenemen naar beneden. Inmiddels waren alle nog levende huisgenoten wakker geworden en de een na de ander kwam langs de trap omlaag. Na een kwartier zat iedereen min of meer gekleed in de eetkamer, waar Hannibal bevel kreeg sterke koffie te zetten en sandwiches te maken.

— Het is mij dus gelukt, begon Templar, Opa Hughes te ontmaskeren als de moordenaar van zijn eigen zoon, zijn schoondochter en kleinzoon, terwijl hij op het punt stond een broer van zijn schoondochter hetzelfde lot te doen ondergaan. Gelukkig voor Mr. Dystel had ik hiervan een vermoeden en kon ik net bijtijds tussenbeiden komen.

Inspecteur Marlowe kuchte even luidruchtig en nam dan het woord van Templar over.

— Kapitein Hughes, begon hij, bekent U onder getuigen Uw zoon, schoondochter en kleinzoon te hebben vermoord en een poging te hebben ondernomen Mr. Dean Dystel te vermoorden?

— Ja, dat beken ik, luidde het eenvoudige antwoord.

— Zoudt U ons willen vertellen welk motief

of welke motieven U tot deze moorden hebben gedreven?

— Dat zal ik doen. In de eerste plaats echter zou ik willen proberen U er van te overtuigen, dat ik evenmin krankzinnig ben als U. Ik heb mij bijna zeven jaar als een krankzinnige aangesteld, terwijl mijn hersens even helder waren als die van iemand anders. Ik was slechts het slachtoffer van een obsessie, die mij niet meer heeft willen loslaten en die mij zo ver heeft kunnen drijven, dat ik mijn eigen zoon, diens vrouw en zoon heb vermoord.

— Wat was dat voor een obsessie, kapitein Hughes? vroeg Templar.

— U moet weten, dat ik mijn hele leven lang een hartstochtelijke lezer van detective-verhalen ben geweest. Ik heb er duizenden verslonden. Op latere leeftijd — ik was reeds tegen de zeventig — begonnen bepaalde verhalen mij steeds meer op te vallen. En wel die verhalen, waarin de een of andere rijke oom of grootvader door een neefje of kleinzoon werd vermoord om in het bezit te komen van de erfenis. Ik zocht steeds meer van dergelijke verhalen, verslond ze bij honderden tegelijk in allerlei nuances en schakeringen totdat ik ten prooi viel aan een obsessie, welke mij deed geloven dat mijn zoon Larry naar mijn geld aasde .. niet zou terugdeinzen om mij op een goede dag van het leven te beroven. Ik begon van Vivian hetzelfde te denken en natuurlijk van Ernest ook. Ik werd in mijn obsessie nog gesterkt, toen ik als enige huisgenoot begon te merken, dat Vivian een geheimzinnige verhouding had met onze buurman, Irwin Caniff. Omdat ik in de overtuiging leefde, dat deze drie mensen mijn dood wensten en mij op een goede of kwade dag zouden vermoorden besloot ik hen voor te zijn en hen categorisch uit te roeien. Toen echter Dean Dystel op kwam dagen zag ik in hem ook een gevaar. Na de dood van Larry, Vivian en Ernest, zou hij na mijn dood mijn vermogen — dat vrij groot is — erven. Dus ook Dean Dystel kon belang bij mijn dood hebben. Daarom was hij de laatste, die er aan moest geloven. Ik was besloten hem vannacht te ver-

moorden, doch Sir Neville Carlisle had mijn spel waarschijnlijk doorzien en wist de vierde moord te verhinderen. Sir Neville, zou ik van U mogen vernemen, wanneer u achtedocht tegen mij kreeg?

— Zeker, kapitein Hughes, antwoordde de avonturier. Ik begon U te verdenken toen ik vanmiddag bij U in Uw kamer zat terwijl U bezig was trein No. 1496 met een kwartier vertraging binnen te loodsen.

— Waarom juist toen? vroeg de oude man.

— Toen ik vlak na het ontdekken van de moord naast het lijk van Uw zoon stond vond ik op de vloer naast het bed een klein, zwart haakje. Ik liep er een paar dagen mee in mijn zak rond en vroeg me herhaaldelijk af waarvoor dit haakje had kunnen dienen. Ik was er zeker van, dat ik de moordenaar zou leren kennen indien ik te weten kon komen aan wie dit haakje had toebehoord. Toen ik vanmiddag in Uw kamer zat te kijken naar het treintje, dat het station binnenreed ontdekte ik, dat de achterste wagon met een touwtje aan de voorlaatste wagon bevestigd was, terwijl de andere wagons met haakjes vast zaten. Op de plaats waar het touwtje zat behoorde een haakje te zitten en dat zelfde haakje had ik in mijn zak. Toen kreeg ik ook sterk de indruk, dat U lang niet zo gek was als U wel voorgaf. Ik wist dat er nog een slachtoffer zou vallen, omdat er uit de koffer van Dean Dystel drie Gouden Baori's gestolen waren. Het vierde slachtoffer zou niemand anders kunnen zijn dan Dean zelf. Daarom betrok ik vanavond de wacht in zijn kamer met het U bekende gevolg.

Hij wachtte enkele ogenblikken en vervolgde dan :

— Aanvankelijk had ik mevrouw Vivian Hughes van de moord op haar man verdacht. Doch toen ook Ernest Hughes vermoord werd begon mijn verdenking tegen haar in sterkte af te nemen om geheel en al weg te vallen toen zij zelf het slachtoffer werd.

— Maar waarom verdacht je mijn zuster aanvankelijk? vroeg Dean Dystel.

— In de eerste plaats omdat een vrouw altijd een motief heeft zich van haar man te ontdoen, wanneer deze welgesteld is. Bovendien onderhield mevrouw Vivian Hughes een geheime verhouding met haar buurman, Mr. Irwin Caniff. Vervolgens bemerkte ik, dat mevrouw Hughes grote schulden had gemaakt in Londense speelhuisen en dat deze voor haar betaald waren door een zekere Milton Howe, een geldschietster en woekeraar eerste klas, die haar hierdoor in zijn macht had. Vivian Hughes vreesde, dat haar man er achter zou komen indien zij Milton Howe niet op tijd zou betalen. Er bestond voor haar dus eigenlijk maar een oplossing: zich van haar man te ontdoen teneinde zijn vermogen en pensioen in handen te krijgen.

— Heeft U niemand anders verdacht? wilde inspecteur Marlowe weten.

— Ja, een kort ogenblik heb ik Irwin Caniff verdacht. Hij was smoorverliefd op Vivian Hughes. Doch kolonel Hughes stond hem in de weg om de vrouw, die hij begeerde te trouwen. Daarom zou hij in staat geweest zijn hem te vermoorden. Doch toen ook Ernest en Vivian Hughes vermoord werden schakelde ik ook hem uit.

De laatste persoon, die ik voor Opa Hughes verdacht, was — neem me niet kwalijk Dean — Mr. Dystel. Er ontbraken drie Gouden Baori's uit zijn koffer. Twee waren er reeds gebruikt om in de mond van Ernest en Vivian Hughes te steken. Het derde was dus bestemd voor het vierde slachtoffer, dat weldra zou vallen. Ik kon weliswaar niet goed zijn motief doorgronden doch het gebeurt zo dikwijls, dat men iemands bedoelingen niet doorziet. Vanmiddag nog vatte ik argwaan tegen hem op. Doch kort daarop sprak ik met Opa Hughes en toen stond voor mij vast, dat de oude man de massamoordenaar was.

Er viel een pijnlijke stilte in de eetkamer van Downhill. De aanwezigen zaten met neergeslagen blikken voor zich uit te kijken en waagden het niet een woord te spreken. Inspecteur Marlowe maakte ijverig aantekeningen in zijn notitieboekje en scheen inwendig naar woorden

te zoeken, die deze gespannen atmosfeer zouden kunnen opheffen.

Plotseling kwam Hannibal binnen met een groot blad met koffie en sandwiches. Iedereen herademde en bepaalde zijn aandacht op de dampende koffie en de belegde sandwiches. Hierdoor kwamen allengs de stemmen weer los. Men begon fluisterend met elkaar te spreken totdat plotseling Sylvia Ferguson een gil gaf en overeind sprong. Hierdoor stootte zij tegen de tafel met het gevolg, dat enkele kopjes omvielen en de koffie over het kleed stroomde.

Iedereen liet zijn koffie en sandwiches in de steek en keek op. Eerst naar Sylvia en toen volgde iedereen haar blikken. Deze waren gericht op Opa Hughes, die met een mes in de hand enkele stappen achteruit had gemaakt. Hij was volkomen buiten ieders bereik en zijn bedoelingen lagen onomstotelijk vast. Hij wilde zich zelf van het leven beroven.

— Het spijt me voor de heren rechters, dat ik hun het plezier van mijn berechting moet ontnemen. Doch op mijn leeftijd — ik ben acht en zeventig jaar — moet men zich kunnen voorstellen, dat ik er weinig voor voel om dagen achtereen in de verdachtenbank te zitten en hele nachten door te brengen in een koude cel. Ik weet, dat ik drie moorden op mijn geweten heb en dat ik hiervoor met de strop zou moeten boeten. Sterven moet ik dus toch. En daarom geef ik er de voorkeur aan de hand aan mij zelf...

— De rest van zijn woorden ging verloren in een oorverdovend geraas. Templar had vanaf het eerste ogenblik, waarop hij Opa Hughes met het mes in de hand had zien staan, gezocht naar een mogelijkheid om deze zelfmoord te voorkomen. En hij zag maar een kans. En die greep hij.

Hij was gezeten aan het hoofdeinde van de tafel, precies tegenover de oude man, die tussen de deur van de eetkamer stond. Met alle kracht, die in hem was stiet hij de tafel van zich af naar voren, zodat de rand van het meubelstuk de oude man in de buik trof. Deze wankelde,

gaf een schreeuw en liet het mes op de grond vallen.

In minder dan geen tijd was inspecteur Marlowe bij hem. Hij sjarde de oude man op de been en onmiddellijk daarop klikten de boeien om zijn magere polsen.

Het had de oude Kapitein George Hughes niet mogen gelukken zich aan de loop van het gerecht te onttrekken. Ongeveer tien weken later ontrolde zich voor het Londense Hoger Gerechtshof een proces, dat zijn gelijke nog niet had gehad. Het duurde twaalf volle dagen en ontelbare getuigen werden gehoord voordat het requisitoir werd voorgelezen en de beide verdedigers het woord kregen om de eis — de doodstraf door de strop — te verzachten. Doch

de jury was onvermurwbaar en de uitspraak luidde: doodstraf door de strop.

Op een mistige morgen in de maand Maart werd de oude kapitein Hughes tussen twee bewakers van Dartmoor in alle vroegte naar de binnenplaats geleid, waar de galg reeds stond opgesteld. Achter hem liepen een geestelijke, de directeur van de gevangenis, de procureur-fiscaal en een vertegenwoordiger van de pers.

Om precies vier minuten over zes hing het dikke koord strak en stak het hoofd van kapitein Hughes door de aangehaalde lus. Dit was het einde van een man, die het slachtoffer was geworden van een obsessie, welke hij zich zelf had ingepaat.

De Gouden Baori had uiteindelijk toch gezegevierd....

Over 14 dagen verschijnt: no. 45

DE HAREM VAN YABORI

Wij wensen alle lezeressen en lezers een voorspoedig en gelukkig Nieuwjaar en hopen dat zij ook dit jaar vele aangename uren met onze uitgaven zullen doorbrengen. Om hiermede te beginnen, stellen wij voor iedere lezer, die onderstaande bon ingevuld aan ons terug zendt een **gratis proefnummer** beschikbaar van onze uitgaven

Spionnage

en

Gentlemen-Magazine

Profiteert van deze gelegenheid om geheel gratis met onze andere uitgaven kennis te maken!

B. H. S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG - SPUISTRAAT 9
Tel. 114096 - Giro 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - KORTEMARKSTRAAT 18 - ANTWERPEN
(Hierlangs afknippen)

Ondergetekende .....

straat .....

woonplaats .....

zou gaarne een **gratis proefnummer** ontvangen van Uw uitgaven: SPIONNAGE en GENTLEMEN-MAGAZINE.

Datum ..... 1950 (Handtekening)

(Inzenden in open envelop met 2 ct. postzegel).